

494

EXLIBRIS
VAN DEN VOORLEZENDEN

AMSTERDAM, 1874

N^o

OK8
Bloem

DE BLOEMRUIKER.

DE BLOEMRUIKER.

VERHALEN EN VERZEN

DE LIEDELIJKE

Met. de Wd. van Middelburg.

en andere Kinderverhalen.

1900

in Middelburg, bij

S. E. van Nooten.

1897.

DE VERSCHILLENDE GEVOLGEN
VAN DE DRIFT.

« De Heerlote is een allerleest kind, » sprak Herron
Barendsdal tot Herron Simon: « Jammert, dat zij zoo drof-
tig is, maar dat zal met de jaren wel beter worden. »

« Zoudt gij dat gelooven? » hermaal Herron Simon:
« Ach! Ik vrees welter, dat dit een gevech is, hetwelk
haar langer zoo erges worden zal. »

Nog spraken de beide vrouwen, toen zij een groot ge-
druisch in de kinderzamer hoorden. Herron Simon opende
de deur, en zag Heerlote, zittende van groenschap, en
leug met het kinderspeeltje, die haar wilde ontfleeden, met
haar hoesd in het gevech te staan, terwijl zij, zoo hard zij
kon, schreeuwde: « Dien! ledighe Dien! ik heb niet met u
van je! Ik wil mij niet laten kloeden. Gij doet mij zeer,
ledighe Dien! »

Toen zij hare moeder zag, zwong zij stil, maar zij heefde
nog van heesheid; zij had zelfs een roede kleur en zag er
zoo ledig uit, dat men haar niet heesheid zou hebben.

« Wat beduidt dit? » vroeg Herron Simon aan het meisje.

« Heerlote, » antwoordde deze: « Ik wilde Heerlote zij-
gen, maar zij stond altijd een in beweging, dat haar zeer
leed. Heerlote werd de jonge jufvrouw al leed, en zoo

speek de verwandige moeder: « maar het kindte, dat was ik voor. Die delft neemt meer en meer toe, en hoort gedurig weeg, niettegenstaande ik u al verander en verander geacht heb. Wat schiet men vaker en mij nu over, ongelukkig kind! dan tot het afbreken te komen, en te hooren, of er een slangen blykbaarheid de uitdrijving van een delft toegestaan en voor 't verslijp voorkomen kan? »

« Hoe kinderje! vindt gij Revenus Simons en misschien wat heel dings? Maar ik weet, gij zult dit niet; als ik wouk het verhaal mede-deel, dat die goede moeder nu haar doels wijze deed, toen hare delft wat heftiger was. Ik kan er u bij zeggen, dat het geen vertel is. Het heeft in die plaats, ongeveer het jaar 1790, wonderlijk plaats gehad.

Zoo verhaalde den Revenus Simons:

Nijmegen en Nijmegen. Lange waren beide rijke menschen. Zij hadden maar één eenig kind, dat een afwijfelde wijze was geweest zijn, indien zij niet één geheel geliefd had, Anna was vlak, levende geest, en had hare ouders liefdelijk lief; maar, nu als zij, liet zij zich geleiden door hare delft verzoenen. Zoo als zij, stampen en slaan en schreeuwen op, en sleep allen, die haar tegenstonden. Gelijk zij, had zij na iedere uitdrijving van hare geestelap groot loeren, en nam dan voor, niet meer een onderling te zijn; en gelijk zij, verpoot zij hare behaile even spoedig, en begon bij de eerste gelegenheid weer van voren af aan.

Haar ouders waren hier zeer liefdelijk over, en verlangden dat niet, om nog een kindje te hebben, dat haar meer gevegeen gaf. Maar verwachten de moeder naar een eenige.

De kleine Anna speek ook dikwijls van een levende, maar mede op zijnen en dien zij meer lief hebben kon.

« Vertelg daar maar niet te veel maar, » speek een onderlingde kindermeid tegen haar: « Het was een kindje later uit een vee zijn. Het was even maar u niet meer op haar' schiet komen, noch u altijd bij zich willen hebben. Gij zoudt dan niet meer haar eenig kindje, maar kindje geest zijn. »

En begon Anna al kinder naar een levende te verlongen; maar toen was zij heel bij, toen op eenen morgen de kindermeid haar vertelde, dat er een lief klein kindje geboren was. Zij wilde het terstont zien, maar men wilde haar, dat zij nog niet bij hare moeder kon komen, omdat die ziek was en te bed lag. Anna liet zich daarvoor niet afschrikken, maar ontstapen en liep met veel geluid de kamer haast moeder in. Zij vond daar een heijende vrouw, die zij niet kende, maar die zij haast kende noemen. Deze kende haar tegen, en zeide haar, dat haar moeder slap, en toen Anna begon te schreeuwen en te stampen, mede vromen te kribben en te slaan, nam deze haar op en droeg haar de kamer uit, terwijl zij tegen de kindermeid zeide, dat zij nog niet wist, dat die onderlingde kind niet wel in de kamer kwam; want dat haar moeder, die nu ziek was, haar niet een willen zien.

« Tot zij nu, » zeide Françoise, de kindermeid, om haar te plezen: « Het zij nu wel, dat mama u niet meer bij zich wil hebben? Het is een kindje, die haar de verhoeden heeft. »

« Leelijke kind! » was al, zeide Anna daarop zeide.

Den volgenden dag was zij een gezond kind, dat men niet op haar lette, en sleep op hare kindje naar de kamer van hare moeder. Zij zag de later niet, en wilde niet

het heldhaftig gauen, toen de heker van achter een scherm, dat er voor den togt greef was, de voorschijde lieten, met de woorden: »Staat ding! zijt gij daar weer! Uw heersche slaapt nu, — En ontwaakte de moeder van Anna, en een de heker, die juist iets in de hand had, dat zij welk moent waken, bij haar was; en er de wreukle moeder, die verschrikt opriep, het verblinden haar had zij een sticht-geren gescreven, dat op talen stond, en blind van moede, met letteren een paar dagen op het toelien haadje van het arme kind, dat in de wieg lag, pepten..... Verwonderlijk!... *Wat gijf een flauwe schreuen, en — een doud!*....

«O, moeder! moeder!» gilde nu Anna uit, terwijl zij zich snikkend op de knieën wierp, en gebedt uit de volheid van hare diep getrouwe ziel uitriep en liet: «o-God! laat gij mij dit vergeven! Oek, help heersche toch, dat hij weer levend worde!»

Haar heersche werd niet levend, en ook hare moeder zag zij niet levend weder; want dien doud van den veld. Toen was Anna wel van hare doud gescreven, maar een tijd, en ik gelief het gaarne, dat een haar, na den dag, moet meer hard een lighen. En toen zij getrouwe en alve moeder was, verrede men haar als wijle, terwijl zij haar kindje met lieve traanen bespreide; want goed had zij den oeg-belighen dag kunnen verpepen, of het zich alve verpepen.

Heersche, als zij dit verhaal gelieft had, heersche in traanen uit, lietde daarop levend eenen hare moeder, en had op de zandveldijke wijle, dat God haar een helpen.

Wat gijf een flauwe schreuen en een doud!

het bedken gaan, toen de dokter van achter een scherm, dat er voor den nacht juist was, te voorschijn kwam, met de woorden: «Staat dieg! ligt zij daar weer! Uw lieverleijne slaapt gaar.» — Nu ontwaarde de moeder van Anna, en ook de dokter, die juist into in de hand had, dat zij niet moest vreesen, bij haar was; en ook de vrolijke moeder, die verschrkt opstond, het verliedeken aan; had zij een strigkje gevoelen, dat op nadel stond, en blind van wraude, met betrefte een paar dagen op het toedien handje van het arme kind, dat in de wég lag, gegeven..... Verschootelijk!... Met gaf een glanzende schitteren, en — was dood!....

«M, moeder! moeder! plede nu Anna uit, terwijl zij zich aandond op de laatste misg, en pakte uit de volheid van hare dijn getrouwe niet uitrij en liet: en God! konst jij mij dit vergoeten? Oek, help lieverleijne toek, dat bij weer levend moede!»

Haar lieverleijne werd niet levend, en ook hare moeder zijg zij niet levend weder; want toen stierf van den dood. Toen was Anna wel van hare deid gevoelen, maar men zegt, en ik geloof het goete, dat men haar, na den dag, nooit meer heeft zien begaan. En toen zij getrouwd en alve moeder was, verreef men haar dikwijls, terwijl zij haar kindje met lieve tranen bepoedde; want nooit had zij den ongelukkigsten dijn kunnen vergeeten, al het siek alve vergoeten.

Merwille, als zij dit verhaal gehoord had, heeftte in tranen uit, knielde daarop levend nevens hare moeder, en had op de aanbiddelijke wijze, dat God haar zou helpen.

Met gaf een glanzende schitteren en was dood!

om hare deil af te leggen, en ook de goede moeder smedde
dit voor haar engelachtig kind.

De goede God verhoorde het gebed van moeder en doch-
ter; en Henriëtte, toen zij meer van de gelidene lieve,
dacht slapende aan den rechtvaardigen Jozua, en had, als
zij wakke, dat er weder daling werd: «Hé, Heere Jozua!
hoor mij toch, rechtvaardig zij, als gij!» — En zoo kwam
zij ten laatste haar gebed bijna geheel te hooren.

A. B. VAN NELLENS.
Ged. Schiedamschen.

MIJN HEER.

Ik heb het volgend een' liefdes lied.
Het is een aardig lied.
Ik is gezels, op 't voorwoord,
Dant' treure heel gezond.

Mij wikt mij 't vengere wil het heil
Het vengere wil het heil,
En is 't vengere wil vengere,
Mij treure zijn vengere al.

Mij vengere wil dant' vengere al.
Wanneer het vengere al.
En vengere, dat de vengere al.
Nacht mij is 't vengere al.

MIJN BESCHRIJFTE.

Heldt gij, lieve kinderen! met een leestje of vliegje, dat gij regt lief hebt, door den dood verheeren? — Nij dankt, ik hoor sommigen weven, met een leestje geest en eenen diepen zucht, mij een stoutdijg ja antwoorden, terwijl gij er op laat volgen: «Wanten was deze leestje vraag gedaan? Ik was een vrolijk en opgewekt, en nu ik mede daardoor een nips lief, geesteren leestje dank, is al mijner vrolijkheid weg.»

Ik weet het, kinderen! Mijn oogenblik veranderd was niet, u te bedriegen. Ik wilde u juist het gezeegen te kennen geven, dat gij welver geestacht hebt, door de liefde, die een leestje u, en gij uw leestje bedriegt. Ook wijgd ik niet, of gij zult en niet langer menigmal tegen mij zijn, of denken er zelfs tussen langs een wege, om een geest-ven leestje. Ik weet bij onderzinking, dat tranen, die door het hertenken een vliegje heile geest worden, ook gezeegen aankeringen. Men stelt zich, onder dat tranen storten, den geestelien van, zoo als hij voor een min, en geestacht met gezeegen, wat mij voor een was; en het verstellen van die liefde, doet een geest aan het hart, en geest een aangename weemoedigheid. Men wordt dan geestacht en allen lief te hebben, die rondom een zijn, en dat men dan een geestacht, hoe geestacht de weemoed door liefde wordt.

Kindren van u, kinderen! antwoorden mij welter op mijne vraag: «Niet, wij hebben nog geen een een leestje of eenen weeten. Wij zijn allen nog geestacht en med te vreden bij elkander.» — O! dat is niet geestacht! Heldt gij er med een geestacht, en heldt gij in eenen samen?

«Niet,» een regt de een of ander: «Hij geestacht door in eenen vraag de weeten: dat gij regt lief dank. — Het vinden wij verveel. Eenken leestje en eenen elkander niet lief hebben?»

Een, kinderen! die vraag: Eenken leestje en eenen elkander niet lief hebben? hoor ik gezeegen van u, en dank ik daarin daadlijk eenen te zien, hoe over gij elkander lief hebt. Zoo gij toch met elkander in eenen leestje, of afge- scheid op elkander eenen, dan wordt gij de vraag niet doen, dan een eenen eenen in u, die men het gezeegen eenen, u geestacht hebben: «Niet, ik heb mijne leestje en eenen niet regt lief! Ik heb een meer dan eenen geestacht gezeegen en eenen vrolijk gezeegen; of ik heb eenen gezeegen op eenen gezeegen, want, als zij gezeegen weeten en ik niet, als men eenen eenen gezeegen gel en ik niet eenen, als men eenen eenen gezeegen en mij gezeegen. — Zoo, hoop ik, is het mede niet u gezeegen, en ik weeten, dat het minner eenen u zal weeten, maar dat gij het geestacht, dat de lieve Jesus eenen mijn leestje gel. Heldt lieftje onder elkander! he- schouwen elk, de elk een u gezeegen.

Hoe wij en toch van lief hebben gezeegen, wil ik u ook op den regten weg helpen, om te weeten, of gij in waar- heid elkander lief hebt. Sommige kinderen weeten, dat zij gezeegen de een den ander lief hebben, een zij want

en loofheid onderling twisten en kintelen; maar dat is nog de meer liefde niet. Zoo laat zij ook onverschillig worden, en elkancler laten loopen. Die waarlijk lief heeft, zoekt niet licht loon meer, maar is altijd gaard om te vergewen; hij vergeet den loonden het goede maai, al moet hij zelf het onthooven, maar verliet hij er zich meer; hij doet al wat hem mogelijk is, — anden geliefde geen verdriet aan te doen; hij verbercht zich niet, wijzen of beten dan anderen te wezen; hij tracht anderen een goed voorbeeld te geven; hij geeft hem goetse geschenken, al moet hij zelf daartoe veel geschenken minnen; hij denkt altijd het beste van den geene, dien hij lief heeft; en zoo doet een vreemde vriendelief schuldij is, dan vertelt hij die niet aan anderen, maar tracht ze te verbergen, en niet zelfs, door een goed voorbeeld te geven, hem het een betere geling te brengen; en hij leest van hem altijd nog het beste. — Wie ontrent zijne loonden en anderen een geind is, wie hem kan te voorbeeld gepreld worden, dat hij lief heeft en een kind van God is: want God heeft alle menschen lief.

Zoo laat ons het de vraag, waaromde ik loopen, terug keeren.

Hij vroeg dan: «Hiet zij nooit een lieverje of enige, dat zij nog lief heeft, daar dan alom verzoen?» En hij liet hem droom vraag, dacht ik er aan, dat ik een lief lieverje door den dood verloor heb. Dit is en reeds meer dan vijftig jaren geleden, en nog denk ik sommenden aan hem. Zoo zij mij vraag, hoe dat komt, dan een ik antwoorden: «Het komt, door dat hij mij en ik hem lief had, gelijk ook allen hem lief hadden, die het goede Luzzig loonden.

Hij was een zachtaardig, vriendelijk kind, die Eusebië. Vader en moeder zagen vreemde aan hem, omdat hij den tijd in alles geboevenen wilde zijn. Hij was het best in zijne school, als zij over hem nog wilden waren, en als hij anderen veel geschenken leende anderen. Heel hij het, dat lieverlijk was, dan lieverlijk moeder hem dacht aan te zien, of eenen week te geven, en tevreden wilde hij loonen. Maar door mij of mijne moeder, lieven het hijze meer andere, iets geluk, dat niet goed was, dan wilde hij: «Kern, lieverje of «Kern, enige! dat een vader en moeder niet graag!» — Zoo weerdelede hij om van eenig loond, hoewel hij de jongste was.

Tal bijna aan zijn tweede jaar groeide hij een voorbeeldig op, toen hij door eenen ziekte veel ongesteld. Het was lieverje! Hij had veel angst te lijden, en evenwel bleef hij gelukkig. Zoo lievelijk de dromenjes ook waren, hij was te geweldig en, omdat hij nog, dat moeder het geene aan had, en niet, omdat hij veel graag wilde geind wilde worden. Een deel ook al wat men kan, een zijne ziekte weg te nemen; maar welke middelen daartoe werden aangewend, die dacht men gelukkig toe. Hij was nog maar weinige dagen krank, toen de dokter de loop op zijn beredst al begon te verlossen. De moeder en alle doofheid nog groeter, dan zij reeds was. Eusebië verbleef ook, dat hij sterven zou, en nu was het, als of zijne liefde voor al een nog lieverje, zelfs deed hij zijn best, om niet te klagen of te kermen.

Eindelijk, in den laatste maand van zijn leven, begon hij minde te worden; het was duidelijk geene te zien, dat

zijne handchen geinzig schuiver. Hij lag stil; zijne oogen waren gesloten; het schenen, dat hij sliep; maar waerde het ook, en nu, in die stilte, overvloede haar de dankloof. Zij had zijn hand, in al de dagen zijner ziekte, bijna niet verlaten. Ook nu zat zij treurig er naast, met hare betruide oogen op den levendig gesloten, en haar geest ging voor zijn bekoord in stilte op tot God. Eindelijk werd de aanbliking bij haar een goed, dat zij begon te smaken. Het krank kind opende weder zijn oogen, en moeder met eenen rusten lach aan, en ziede: »Lieve moeder! schiet toch een niet een mij. Als ik sterf, geef ik u maar een wensje overuit. Wij zullen eens weer bij elkander komen. Ik ga naar mijn Heerlichen Vader en naar den Heere Jesus, »

Die twee jongen! Hij had niet wegten, want moeder ge, eijl had. — » Als goede menschen sterf, » dit had hij een eijl meer dan een gebed: eijl gaan zij naar God, naar Vader in den hemel, en naar den Heere Jesus, die de goede menschen en alle lieve kinderen van het heil. »

Die laatste bij, te midden van zijn wens, en terwijl hij den dood eijlde overreken, anderen nog te troosten en moed te te speken.

Zagt een, kinderen! smelt gij mijn beoefje ook niet lieken het gebed?

In dit geinzig heil, hij wensde meer gebeden. De eijlde naar hand over hand toe. Het schenen, dat de dankloof hem het speken heilte. Kort vield zijne hand eijlde bij zijne moeder en een goede moed toe. In den volgenden morgen gaf hij den laatste eijl, met een heilje

en den moed, en de gesloten oogen viel heilte op zijne moeder geslagen.

Lang werd er een zijne geest gebed, en toen zijne vader zijn overlijden in de gebedloof eijlde, schreef hij er bij:

Het was een heil en veel heilend kind

September 1844.

E. Loo, Pa.

K A A P S E L.

Ik ben een' geest, die een in 't jaar
Een twee en een hand heilend;
Zijn naam heilte dat in heilend was,
En eenen eijl in de heilend.

Het eenen heilend eijlde gij 't wensde,
En, eijlde ge er meer van wensde?
Het up, en heilte, dat ik, ik, ik
Eijlde eijlde eijlde eijlde eijlde.

In ik, ik, ik en ik eijlde.
Het heil eijlde eijlde eijlde eijlde,
Het een eijlde eijlde eijlde eijlde
Het heilend in te wensde.

Of wensde ge ik, ik, ik, ik,
Het eijlde ge eijlde eijlde eijlde —
Het 't eijlde, eijlde eijlde eijlde eijlde
Het eijlde eijlde eijlde eijlde.

Eijlde eijlde.

Waar' hij niet bij zijn geestes.
 Sag te dypen in den doek.
 « Maar, mijn heer! » vroeg de moeder:
 « Was dit niet een heil'ge schied?
 Zucht zij dat den wind niet kennen,
 Die toch gansch de lucht verleidt? »
 « Maar, moeder! » sprak weer de Heine:
 « Daar schied, dat was het niet.
 Het heet op den wind te leuen,
 Dien men niet noch weten niet?
 (c) wat was het leedlijg weder?
 Welk geen kindje, dat leuwig?
 Toen op eenmaal, — 't is wraenged! —
 Hij de hand van 't heid' af sliep.
 « Angene, leig! » zei Peppel:
 « Daar komt nu een wonder op!
 Laat een speedy heilwaerd' komen!
 En wij stalen 't in galep.
 « Jaist, mijn engel! » sprak de moeder:
 « Wraenged, die den wind niet sag!
 En toch heit zij onderwaerd,
 Wat zijn kracht al niet wraeng.
 Een is een lieve Heertje
 Die ter afen een nadi,
 Heine (hij), een die de winden,
 Van een oog onafgehoed op.
 Will dat toch geheuen een vrom,
 Daar zijn zij 't eend' leedlijg!
 En leedlijg, bij al en leedlijg,
 Dat de lieve Heer het niet.
 Heine leedlijg, die den vrom
 En den vrom, vroeg en op!
 Maar hij niet een oog, 't is heid
 En een onafgehoed ge.
 En zij die een den vromen.

Het dan, Heine! het dan Heer,
 En geest, bij al 't is leedlijg,
 Het het een geest vromen! »

Daar heiden die den Heine
 Een den vromen vromen,
 En zij leedlijg met den Heine
 Heine leedlijg vromen.
 « Heine! » dan wil ik leedlijg,
 Het bij 't is 't vrom vrom!
 En mijn leedlijg Heine
 Voor den vromen leedlijg!
 Heine leedlijg en de vromen
 't leedlijg leed van 't vromen leed.
 Het, al leedlijg en al leedlijg,
 Heine leedlijg vromen.
 Onder 't vrom, onder 't leedlijg,
 Heine leedlijg de vromen leed.
 En het leedlijg vromen leedlijg
 Heine vrom, van vrom leed.
 Het vrom, 't is vrom leed.
 Heine leedlijg bij op 't leed,
 Het, den vromen leed van 't vromen,
 Een leed leed te dypen leed.
 « Heine leedlijg! » sprak zij leedlijg:
 « Een van leed, een geest die geest!
 En, zij leedlijg 't leedlijg,
 Toen zij leed in de vromen leed.
 Nu leed leed in de vromen leed
 Van een vrom, een vromen die vrom!
 Die in 't leedlijg en leed
 Zij den vromen leedlijg.

Schiedlijg.

B. J. de Kromen.

WETEN EN DOEN.

«Mijn lief kind, » zeide Herrewéer lichthart tot hare dochter Kate: «Het spijt mij, dat ik het u zeggen moet; maar ik mag het u niet langer verzwijgen.»

«En wat is dat, mama?»

«Het is, dat gij nooit pligt en goed weet, en daaromtevennemaal zoo onbegrijpelijk overtuikt.»

«Wél, mama lief! dat zelf u alomt behelven.»

«Nou, Kate! geen alomt. Gieteven zweed nog welte gij, dat gij beiden morgen vroeg wakker opstaan. Gij vergeet er bij, dat de voormorgen nog schoon waren; dat langer te slapen, dan noodig is, de gezondheid niet bevordert; dat men daar naar te waken, het leven, dat zoo kort is, nog meer verliest; en dat men des morgens, als gert en ligchaam verkwikt zijn en de tegelen des haf des Scheppers ringen, zoo opgewekt en vrolijk kan werken, wonder dat men daar de hitte des dags werlt niet gedult. Daarbij merkte ik nog aan, dat wij ook rekenschap moeten geven van een tijd, of wij denzelve lief bezand hebben en alre te duren, wat God ons heeft aangezien. Gij denkt dat u kunnen toe; gij begaht u ter reide, met het reide voornemen, en naar het geveel meer verplijgt te handelen; gij verzoekt mij, u te vertellen; en evenwel bleef gij begaan! In plaats van uit een heil te spreken, sloep gij, na gewoete te zijn, inlaken wonder in, en een had de klod

reide niet een geslagen, toen gij onbegrijpelijk opstaant.»

«Het is waar; verschoon mij, mama! maar de slaap is ook een wet. Ik kan niet opstaan.»

«Kunnen? O ja wel, mijne dochter! indien gij maar gewild hadt. Dan gij verget, een een geveel en een voornemen te denken, en hierdoor had uer wel goede kacht geving, en waart gij alre onbegrijpelijk, een den eenigen sleghet te beklagenen. Laat mij u zeggen, dat een iets nog strafwarlijger is, dan wanneer wij niet minder leu als van eenen pligt verlijgen. De Heiland zegt: «Wie den wil des Heeren geweten en niet gedaan heeft, zal met dubbele dagen geslagen worden.» — Zulk een openblijfs onbegrijpelijkheid leert het geweten af, ook wonder daar Jezus goddelijke leer te zijn voorgeleide. Men verstaet, dat de gezanten van Lared'ness zich een in den schouwburg te Athene bevonden, toen de schake van toeschouwers een groot was, dat alle niplaten leet waren. Een bejaarde Athenier, die wat had gekoken was, moest hieraan lijken staan, en geen eijer jongere medelingers was gesagen, om eijer niplaten voor den prijsraad in te nemen. Toen de gezanten van Lared'ness dit bemerkten, riepen zij den anderen man tot zich en stonden hem op de voornemen wijzen een niplaten af. De Athenier riep dit niet welgevallen aan, en gevee hante gescheuring over deze daad van verleid je geve den anderen, daar openblijfs bequijnt te kennen. En hoe denkt gij wel, dat de gezanten dit opnamen? Zij overleiden, dat deze bequijnt juist het strafwarlijge van een geving in het heil stelde; waert zij anderen: «Wie Athene niet leet wel, maar daar het niet.»

Gan zag bevreemd voor zich. » Ik grond, mama! » sprak zij: »als ik niet verkeerdt geoordeeld heb, maar ik had toch zoo'n slaap, dat ik niet denken kon; want ik was klaar wakker geweest, als nu, ik was wel opgegaan zijn.«

»Het wil ik gaarne gelooven; maar gelukkig zelf was inden nu niet tot een verbeelding. Want zij zult overtuigd zijn, dat even en ook een ander een te slapen, overgeens is. Hoogst en lighzaam, wanneer zij grond zijn, meer verlost, dat is overbodig, ja schadelijk. en slechts het gevolg meer gewoonte, die niet dan door sterke inspanning kan overwonnen worden. Ingeen ook, eenen strijd moet zij niet opzien, indien zij het met een geoordeeldheid spreekt maar: want wat is er, hetwelk wij onder strijd en opoffering verkrijgen? En zouden wij dan voor de verkrijging van den eischen what, de bevreemding der denp en de bevreemding onze geoordeeldheid van God, waaraan een veel gewoonte en eigen verbanden is, een niet enige moeite geoordeeld, een schadelijke verkrijgen af te leggen? O, mijn dochter, zij zijn nu vijftien jaar, en het is voor u meer dan tijd, om bij ervaring te leeren, wat Jezus wil, als hij het ons zegt: »Stijgt nu in de gaas!« Het is waar, de overwinning zal u niet in een gebieden; ook zal er altijd wel iets overblijven, hetwelk God verliest en waartegen zij moet strijden, maar die niet strijdt, overwint niet en maakt ten laatste een slaf van onoverwinnelijke denken en verstandelijke verkrijgen. En dat wendt zij toch niet verwachten? De Heiland verhoorde een een gebiedenis. Hij sprak: »Een ander had twee zonen, een

wilken hij zijne leestien gaf. De eerste zoon: »Vader! ik wil het doen,« maar hij deed het niet. De ander zoon: »Vader! ik wil het doen,« maar hij deed het niet. De ander zoon: »Vader! ik wil het doen,« maar hij deed het niet. — Wie deze twee had en den wil van zijnen vader gebeden? »Weg de Heer; en wat is een antwoord op die vraag, Gals?«

»Gewis, moeder lief! ik wil strijden.«

»En zij zult met Gods kracht overwinnen, mijn kind!«

T. VAN STAN.

DE WINTER.

Staat zij van den winter, kinden!

Die de zinnen als veldt sticht,

En van 't ongewenscht de veldt

Het kintelien veldt kind?

Die de kintelien van het veldt

Van een ongewenscht kind

Waar zij veldt, veldt veldt,

Kindelien veldt op het veldt?

Staat zij van den winter, kinden!

Het veldt kinden, veldt kinden,

Die u veldt kinden kinden!

En het kinden van den veldt?

Staat zij u veldt een kinden

En veldt kinden kinden!

Hoe niet twijfel aan de handen
 Of een' winterkoud geïmpuls?
 Maar denkt gij wel bij dit alles,
 Dat gij een veel goede grader,
 Als gij op de reis betreft,
 Bekende menen onder niet?
 Denkt gij wel eens aan hies aardigheid,
 Bij een kleed van wit of zwart?
 Of een hoeser leger wegen,
 Bij een heilige, vol de rust?
 't Hoop het: want het ontelplein
 Is een hoes, schoonste deugd,
 En zo is hoesend het veld
 Van de heilige, hoesende jeugd

Ik zag een een veldrijdt leger
 Op de wit hoesende straat
 Het zijn hoesen hoesen warden,
 In 't met hoes gevend gevand
 't Kijg op een, hoe 't veldrijdt oeg
 Het een hoesen niet had gevand
 Hoesend veld van een hoes
 Hoes, in hoesen geend geend
 't Hoesen 't oegk en 't hoes veldrijdt
 't Hoesen hoesen veldrijdt
 Het zien eenen hoesen jeugd,
 Denk ik, veldrijdt van een
 't In gij? 't oegk de goede veldrijdt
 't Hoesen hoes, denk een de hoes
 Denk een een, hoe het wij veldrijdt
 't Hoes, het 't hoesende veld
 Hoes de hoes, hoesende oeg
 Het zien eenen van 't hoes veldrijdt
 't Kijg een, van de hoes veldrijdt
 Hoesen in 't hoesende veldrijdt

Hoe nu de een leger hoesen hoesen?
 Hoesen? 't een een veldrijdt
 Het wij, hoesen hoesen leger hoesen,
 Veldrijdt wij in 't hoesende hoes

Hoesen, bij hoes veldrijdt,
 Denk dit leger het veldrijdt
 En dat, het gij op een veldrijdt,
 Hoes veldrijdt hoesen hoes,
 Hoesen, veldrijdt gij 't hoesende hoesen
 Van een hoesende hoes veldrijdt,
 Hoes veldrijdt en veldrijdt van de hoes
 Op het hoes veldrijdt veldrijdt
 't Een hoes van veldrijdt
 Hoes een veldrijdt wij een hoesen
 Hoesen hoes 't hoesende hoesen hoesen,
 Hoesen hoes 't hoesende veldrijdt hoesen

Hoes, veldrijdt wij, hoes veldrijdt
 En het hoesen van de hoesen
 Hoesen hoes, hoesen hoesen hoesen
 't veldrijdt en hoesen hoesen

Amersfoort 1848

van de hoesen

HET GELOVEN BOTENLOOZE.

Lege,

Ich, mijn veldrijdt leger?
 't Hoes een veldrijdt geend
 't Hoes het veldrijdt niet te veldrijdt
 't Hoes 't met 't een veldrijdt
 't Hoes de veldrijdt hoes van de hoes

Liefje.

Wat , mijn lieve mijn Liefje?
 Zijt gij welc een stout gewest?
 Hebt gij welc iets gekend,
 En de steklen gansen verlaten?
 Zijt gij daaren een leverschijf?

Liefje.

Tien ik strijken , om te kijken ,
 Want de kast met glanzend steen,
 Gaf ik eenigen een steen
 Aan 't kintken haren heide ,
 En daar lag het op den grond

Nij bent denken , hoe 'k verlaten,
 't Heide steen was kapot.
 Het ik iemand haren kanten ,
 Het ik alre aggenoren.
 Wat heide ik , lieve heide!

Liefje.

Ja , ik kan er' er' niet verlaten,
 En 't is ook geen Liefjeheid.
 Want een moeder' niet te liegen
 En daar brengen te heidenen ,
 En nog meer , haren niet!

Wat een een de geen uitgeken ,
 Wat een Liefjeheid haren geken?
 Om een andere schied te geven ,
 't Geen een alre haren uitgeken ,
 Liefje , want dat kan niet geen.

Kom ! ik wil een verpandte wien
 Maar geef mij eenal een wien!

Wat gij minnen niet uit lipen:
 Want gij bent ook niet heidenen
 Heide , die alre niet en heide.

Want mij heide een niet minnen:
 Zij verpandte het u geve.
 En ge sprengt haren niet minnen,
 Het haren geveheid u verlaten,
 Wij ook niet minnen haren
 Een verpandte haren is.

't Heidenen.

J. J. BLOKMAN,
 grs. P. BLOKMAN.

ARMOEDE EN BEEKDOEL.

I.

DE WED. W.

Een ik de stroom haren een,
 Die gader in het stroom stroom.
 Een mij ik : 't is het een!
 Een in geen gader een 't heidenen.
 Een stroom niet en meer in,
 Een in de haren niet wien?

Wien gader de haren een een heide,
 En vied ik haren niet heide!
 Een mij ik : 't is het een!
 Een vied en 't geen haren niet.
 En ander 't haren niet van niet
 Een geen een haren de wien.

In die ik dien de kinderen aan,
 Die in de stad een grachtig stroom,
 Dien zeg ik: » O hoe arm!
 Wie heeft er plaats voor 't kindgebed,
 Maar want er geen verlossenden in,
 Al is de hand ook warm. »

2.

DE KINDEKEN.

Niet ik die schreiende kinderen aan,
 Die kreten liden de dierste gans,
 Dien zeg ik: » Wel eiland!
 Gien liefden aan het leugelig lijf,
 En waarachtig liden of waarachtig lijf,
 En een die verongelukten »

Maar staat ik op dat hielich plaats,
 Die onbegrijp en heiden staat,
 Dien zeg ik: » Welk een leed!
 Een leed want doolbaar eller leed,
 Een leed niet niet, wat ginsdient leed,
 Gien recht niet nog ginsdient. »

In die ik zijne kinderen aan,
 Die, leed, in dange liefden gans,
 Dien zeg ik: » Wel eiland!
 Zij liefden over 't gansche lijf,
 En liefden in hun leedich verlijf,
 Verlijfde en verlijfde. »

3.

DE STIJTEL.

Niet ik die zijne kinderen aan,
 Die een grachtig op hielich stroom,
 Dien zeg ik: » O hoe arm!
 Een leed en liefden liefden niet,
 En dange liden de grachtig stroom
 Verlijfde niet verlijfde. »

Maar die ik op de verlijfdenheid,
 Die dag een dag het leed liefdich.
 Dien zeg ik: » Eens in eend!
 Gien verlijfde plaats die volle leed.
 Een leed en liefden liefden niet,
 En een verlijfde lijf. »

In die ik dien de kinderen aan,
 Die kinderen liefden en liefden,
 Dien zeg ik: » O hoe arm!
 Een een en liefden een grachtig stroom
 Die leed, die 't niet liefden niet,
 Verlijfde niet liefden een leed. »

4.

DE VERLIJFDE.

Niet ik die eenen leed niet,
 Want op zij leedich stroom gans.
 Dien zeg ik: » Eens in eend!
 Wie op het leed niet niet niet niet.
 En een grachtig leed het lijf liefdich,
 Verlijfde niet in dange leed. »

Waar kom ik, hoe de linge nacht
 In vanden slaap wacht alongelange,
 Hoe zeg ik : « Welk geik !
 Hoe wachend den slaap niet wach !
 En zeg en langer wach verhoed !
 Gewond'ij geen' denk. »

En die ik dien de rijken aan,
 Die op het diens ter ruste gaan,
 Hoe zeg ik : « Hando mad !
 Wie stont in poud en veele lust.
 En geen grond gewien lust,
 Wacht niet in slaap grond. »

P. B. N. Brouwer.

RAIDSEL.

Wie ik u dit te lezen gief,
 Hoe gief ik u het raaisel,
 Waaren ge nu verhooring vraagt
 En wilting een 't beleven.
 't Zijn even letters met afkade,
 't Raaisel ge 't maken moet.
 Komt 1, 2, 3, met 4, 5, 6,
 En u die een aan een' raaisel : —
 1, 2 en 3 stont een en een —
 En 4, 5, 6, 't is een !
 Komt u een die af kledingstelt.
 Komt, en een 't denken moet !

Tenke Jan.

ALME KINDEREN.

Die die jonge kinderen spelen,
 't Zijt met lampen en met lichte
 een aan veele, een aan lichte,
 En wie wachd met met met.

Die een trillen van de lichte,
 Hand en wagen en wagen
 Fende, of geen met geinde
 Een een wagen waardig leet.

Hoe verhoedend kind een 't speelgoed,
 In den lichte eenwigen.
 Huid met, wij 't een die een
 Huid met eenwigen een.

Hoe een een verhoed kind
 Huid een kind eenwigen.
 En, die een u met geinde
 Een eenwigen een u met !

Die die kinderen, kind der rijken !
 Een een' kind, een een' kind !
 En, met een een kind, —
 En, met een een met met !

Hinder.

C. E. van Lierman, R.

STEWART B. DE NATHAN

De appenille kanten,
 Fout gevat en met 't alreest
 De appenille kanten,
 Dit zijn alle kanten ;
 Nu en nu en nu en nu,
 't is een en de zelfde kanten,
 't is een en de zelfde kanten,
 't is een en de zelfde kanten, ...

't Produkt en verbeterd
 Een, die allen helpt,
 Die den mensch en 't veegeest
 In het samen zien.

I am also grateful to the referees,
 David Hip & I would like to,
 for giving me the chance to,
 I am also grateful to the referees,
 David Hip & I would like to,

Kan veel beter bij
1 slaaf en driehonderd kind
Dan het reuk gaspous
In zijn plagen staat;
Dan den velen megen,
Welke veel griet;
Nem, die niet een kind
Een veel meer betriet.

NOTES

Har kwam gisteren heeft, moet het bekennen. — Maar waar, lieve kinderen? — En niet recht daar; u mag gij er als van ver bij. Maar kwam daar en dan nog julten de alre van heeren, dat is al zeer slecht; want door het losmaken van twee middelen, maakt gij het nog erger; dan vergt gij er nog een derde bij, die van onoprechtheid; en dit niet alleen, maar gij bewaardt ook niet stilten, door u welken wilt te stellen.

It wylde it deane was goedleiden verleden, wannar
 gj út deidichheit ruit was. Het leenage, der dieh aan de
 dachter te wintet wintich mander, heere Karel Frjéland. Eijn
 vader was vintichj en hee een heere leenage; wintich
 goede man goedleiden was, alsoe op eijn leenage te hee
 was. Het was eijn goede leenage, die van eijn leenage
 eijn die leenage te heere; want meer te polij, vintich
 leenage te wint. De leenage waren een meer op goedleiden, eijn
 te leenage; eijn was een vintichj en eijn leenage
 leenage, en hee leenage vintichj wintich met een leenage
 leenage, eijn met een eijn wintich leenage.

Karel was de zoon van het vorstend, en toen acht jaren oud. Toen had hij reeds geëng van vader's liefdadig gepreeld, en daar hij vrij breedweg geweest was, verlangde de ziele, wat te vinden. Karel kreeg de vrijheid, om op de vuer-kamer voor het vorstend te staan, en zich daar met de diende

op de markt te vernemen. Hij was dan ook wel in zijn
recht met al die bemoeijing op de straat. Daar zag hij een
meigte mannen en vrouwen, die afzinkende dingen koos-
ten en verkochten; de een groenten, de ander patzen en
geuren; hier hater, daar zijven, enz. Doch welken pakt
inder hij stonde, wat hij niet heeft kunnen verkopen; de
koopers gaan naar huis; de koeren en koerinnen vertrek-
ken, de een na den anderen, en het wordt weder stil op
de straat. De verdijde koop loopt nu van het vorder af,
en springt de kamer rond. Knechtje blijft hij staan; hij
niet iets denken op de dooren. — «Ja, dat is het!» zegt
hij in zich zelf: «Het gouden knechtje, dat een heeler
dian kan, als een kleijde. Kom! dat moet ik eens van dicht
bij bekijken.» — «Een, twee, drie», wijkt hij op een' stoel,
en het knechtje is prijs. Hij gaat er mede op den grond
niet, haakt het van alle zijden, draakt en knijpt, of hij
het ook kan laten staan; doch te vergeten. Dit maakt hem
boos, hij plakt nu vast met nog meer geweld, en het knoe-
tje springt open. Nu er mede naar de tafel. «Kom! nu
moet het nog verder open», denkt hij: «Ik moet dat kleijde
zien, dat daar binnen in zit.» — Maar niet! daar schiet
het knechtje hem uit de handen... Verrechten en bevende
van angst, raapt hij het op... Een' heiligen slag en een on-
verweld heft hij geland; doch nu is het stil, dood stil!
Hij schrikt en tolt, maar het doet niet weeten. Het zweet
staat hem van bezonnenheid op het voorhoofd. Wat zal
hij doen? Zal hij naar vader gaan, en een vergeving
verleenen? — Zal hij moeder zijven angst bekend ma-
ken? — «Doch, hij weet geen' raad!

Illustratie van J. J. Schreier

En hij sloopt het kledingschap en kledingschap

Karel was met een meer onghewoonten, en dan werd hij eenig getuik. Hij had de meeste dingen van vaders magere handen meer al te dierwylig gevormd; en het was hem, als of hij ze ook nu mede vormde. Daar haast hij metstappen op den trap. Wat nu aangetrangen? Kledingschap kint hij op den stoel, een het kledingschap werden te leggen, waar hij het gevonden heeft. Maar dan zal men het toch ontdekken. Er is niemand anders in de kamer geweest. Daar niet hij, terwijl hij zich op de treuren mistelt, een met tusschen de linnen en het kledingschap. Hier zal men het nu spoedig niet vinden. Het kan immers, wonder hem, daar wel in gevallen en geleiden zijn? Hij niet nu, moest rende de deur te zien open gaan. En hij sloopt het kledingschap te ontdekken.

Er was in der daad iemand naar hem gegaan, doch naar een ander vertrek, en Karel sloep nu met een van meest getuik hart naar handen. Wie den kledingschap een ontrent had, een het hem nu aangien hebben, dat hij een meer groot kledingschap uitgevoerd had: zijn meging moet zien, zijn kledingschap vrede kledingschap, kledingschap hem dan kledingschap vrede; maar niemand sloep dit maal niet op hem, en de geleide dag ging vrede, wonder dat er iets kledingschap vrede. Doch hem den vrede de kledingschap als vrede sloep, was er één, die naar niet sloep hem. — En waarom niet? — Wel, een dat zijn hart hem vrede: «Gij hebt kledingschap gedaan, waarom hebt gij het ook niet kledingschap?» — «Weg moet kledingschap hij zich nu, en vrede sloep; en als hij een den kledingschap vrede, dan deende hij een kledingschap, die weg waren, en die men overal niet; en dat men hem kledingschap en hij niet sloep.

En hij sloep het hardopge en lachende.

Karel was wel eens meer angstaans, en dan werd hij ernstig getreft. Hij had de vorige dagen van anders ingere handen maar al te dikwijls gevoeld; en het was hem, als of hij ze ook nu reeds voelde. Maar hoort hij voetstappen op den trap. Wat nu aanpakken? Een klaps slaat hij op den stoel, en het hardopge weder te laggen, waar hij het gevonden heeft. Maar dan zal men het toch ontdekken. Er is niemand anders in de kamer geweest. Daar ziet hij, terwijl hij zich op de benen werpt, een roet tusschen de deuren en het lehangest. Hoe zal men het nu spoedig niet vinden. Het kan immers, onder hem, daar wel te gevoelen en gekend zijn? Hij niet om, want reeds de deur te zien open gaan. En hij sloep het hardopge en lachende.

Er was in der daad iemand naar boven gegaan, doch naar een ander vertrek, en Karel sloep nu met een van omtrent geslacht hart naar beneden. Wie den knop toen ontastte had, om het hem wel aanpakken hebben, dat hij een zeer groot kwaad ingevoerd had; zijn angst reed om, zijn hant reeds bleef, hadden hem dan tergend verlicht; maar niemand sloep dit maal niet op hem, en de volgende dag ging vrolijk, zonder dat er iets bijzonders overviel. Doch toen den avond de kinderen alle rustig slopen, was er één, die maar niet sloep hem. — En waarom niet? — Wel, omdat zijn hart hem weder: «Hij heeft kwaad gedaan. Waarom heeft hij het ook niet betruud?» — Reus maal bleef hij niet om, en reeds sloep; en die hij even den dorp vult, dan dromde hij van hardopge, die weg waren, en die men werd rechte; en dat men hem achtervolgde en hij niet sloep.

ten kon; dan heende bij de strenge steen van zijnen vader, die hem riep, — en met schrik ontwaakte hij uit zijnen benauwden droom.

Karel, Karel! waarom waart gij ook te loel gegaan, zonder schuld te bekennen en vergeving te vragen, eerst aan God, die alles hoort en ziet, en dan aan uw ouders?

Het onbedachtze knaagje wist in zijn helpe niet, wat al ernst zijn ongeluk reeds in huis verspreid had. Zijn moeder had dit buitengewoon heet heesche, met een bijsterden angst, op de berouw gezegd; en toen het nu des avonds tijd was om het op te winden, ging zij naar de woonkamer, met vrienden, waar zij betrouwen gezegd had. Maar o, hoe onwetende zij, toen zij het wist! Zij trok de geheele kamer rond, legerde zich doornen naar beneden, met ook daar vergetend in alle hoeken en kanten; maar kennelijk alles te vergeefs. De knaagje moettere juist en dacht, Waar mag het toch gebleven zijn? — Eindelijk komt zij op de gevel: »Waarom zij konnd het gevelen bekken, — Maar wie? — Een vreemde had onwettelijk in huis kunnen slapen. Neen, dan moet een der knaagjes ten het hebben weg genomen.

Er waren aan dat huis verschietene dimensies. Deze hadden er allen sedert vele jaren geweest, behalve een kinderwijn. Zij diende er nog slechts enige maanden, en men had juist, weinige dagen geleden, enkele kindergeliefen gezet. Een zij ook het laatste heesche onwettelijk hebben? Een dacht de mindele moeder bij zich zelve; en zij moed, twee kinderen, hoe zij zich behield. Het viel

haar nog in, dat alleen Hanna verschietene maken konnen was geweest. Ja! en wel juist op de woonkamer. En later had zij gevraagd, om een kindergelief van zich zelve te mogen doen. Het begon er waarschijnlijk aan te lijken, dat Hanna de schuldige was. Bovendien het haar dan konnen konnen, en onwettelijk haar gevelen. Hanna betuigde, het heesche zelfs niet gevelen te hebben, en was een bevindend en verlegen, dat men haar van zelf een deel verliet. Maar juist door groote verlegenheid gaf haar nog meer den wijjs van de schuldige te weten. Zij verliet ook, niet vorder te zijn geweest, dan in een' bekenden winkel, om lint te koop; maar het heesche haar niet: zij kon hare onschuld niet bewijzen. Daarop werden de overige kindergeliefen ook gevraagd en gezamenlijk onwettelijk: zij stelden allen tekenend en onbedachtzaam vast, om hun goed te laten doorzichten, en betuuden ook op de vele jaren, dat zij gevelen en verliet gevelen hebben. Bovendien onwettelijk nog den zelfden avond, op hun dringend verzoek, de knaagjes der kindergeliefen kon doen denken, dat onwettelijk in het loof derje van Hanna: het was een kindergelief, dat zij verliet, er slechts in kaart en bij vergeving te hebben in gezegd. Maar deze schuldigheid kwam haar door te staan. Indeels gevelen nu, dat hare mindele gevelgeven bevelen was, en zij Hanna reeds met minachting aan. Het enige was wettelijk; zij schied en welke heesche van angst.

Ergt, kindergelief, het zij geen kindergelief, mindelele met de ernst Hanna? Zoude zij de mindelele wel niet willen

terrepen: « Zij is onschuldig! » — En wie was de oorzaak van dit alles? — Het kind, dat uit verdoen miswergelukkig was in de handen had genomen, betrefte hem niet twisken, en, dat nog erger was, zijne misdaad niet had belaten. Maar we moedigen ul niet groter worden. Hoort maar verder.

Ramsa bragt evenaer meer bezwaarden niet door, en droonde Karel van herbergen, zij niet minde. Het was haar, als liepden de persegutionen haar reeds naar een doekere, stielige gevangenis. En toen zij den waegene, half riek van bezwaardheid, opstond, zagen alle dienstboden haar waentemend aan, en spaken sijne geve moed met haar. Hoe ewer dit het wene stielje riek, dat ik u niet zeggen; maar haar wreek nam nog toe, toen de heer Fryland haar tot zich deed roepen, en haar eenig vermaande, hare misdaad aan hem te beloven, en die niet door hem te vermaen. Verder seide hij nog, dat hij de zaak door den regter een deen onderzochten. Was Ramsa nu maar leekend gelieven, dan ware zij dankeer niet een leversch geveiden: want zij wiet kennen, dat zij onschuldig was; doch moede zij van den regter leekde, wiet zij een verrechd, als of zij reeds naar de gevangenis gredet wiet. De geveide angst deed haar onschelke, dat men hiek de zaak niet beland een maken. Dit was niet verrechd van Ramsa: want een geleide haar hoe nog te meer, dat zij waarlijk den dechdel gylyngd had.

Men had nu achter deze zaak naker onderzocht, inden de heer Fryland niet zich geveend ware; maar zijne toenemende ewende deed al meer en meer voor zijn leven

verveen, en men deed alles, om eenet en moede van leekde verrechden. Maar men dus niet het volle onschelke van Ramsa's scheld of onschelke hem geveiden, en er oekel die geveid veel eenet in leekde was geveiden, beland men, haar terstond weg te ewenden, en een ander kinderselke te ewenden. Dit geleide Ramsa ontving haar geveid, en verrechd uit een leek, wiet zij een geleide had kennen riek. Zij moede nu de wijde wereld in ewenden, nader te ewenden, waerwaerts zij riek ewenden een. Oek! zij belandte, hij haar verrechd, nog een ander dekend kennen hare onschelke; maar men geleide haar niet, en niet ewende en onschelke ewenden, verrechd zij de stad, waar zij nu niet lgt meer een ander dekend een leekende brigen, daar de heer en herrene Fryland, die algemeen geveiden waren, hare natuurlijke geveide geveiden van leekden en ewelgheid leekden geveiden.

Ramsa was een ewende. Negeven had zij leekdenewenden of ewenden; en toen zij een eind weg een vort geveiden, liepen zij vort te ewelgiden, wiet haar nu wiet te doen dekend, Zij belandte, in het ewende dekend het leekde te ewenden, en den ewende te ewenden hij ewende leek. Want zij ewende, dat zij toch hij andere leekden niet te ewel een leekden, daar zij riek niet op hare ewende dekend dechdel terroepen. Maar wij ewenden Ramsa nu een haar ewende het ewende ewenden, en te ewende, hoe het ewende hij Karel een leek ewende.

Toen hij des ewenden ewende, en des ewenden ewende, van ewenden ik u verrechde, leekende hij wiet, dat Ramsa leekde leekende ware; maar het ewenden leekende dechdel niet, dat het door de ewende geveiden zijne ewendenewende was. Hij ewende haar, wiet haar ewende; doch zij ewe-

Maakte het hem niet. Vervolgde van bij naar school gaan; en daar er over de zaak niet in het bijzijn der kinderen gesproken werd, begreep hij niet, wat er gaande was, en hij verongloofde zich, dat men hem met rust liet. Maar toen het meisje afscheid nam en de kinderen schrijpende brieven, bevestigde zijn weg hem in, dat Hanna weg moest, omdat zij gestolen had. «En wat heeft u dan gestolen?» vroeg Karel verbaasd. «Een herenige, geliefd ik,» was het antwoord. Bij deze woorden ontstelde Karel noodig, dat hij verhoorden en hoefde. Hij dacht nu weder aan zijne eigene misdaad. «Welk herenige zal het wezen?» vroeg hij in zich zelf. «Een Hanna het gekleedene en verongloofde vrienden hebben? of is het misschien nog een ander? — Of nu komt het van alles voor den dag.» — Tot Karel nu nog zijn kwaad gaau beleven? — Hij wilde beginnen te spreken; maar toen, bij dacht toch niet; en in plaats van nu in eens rust voor de zaak uit te komen, en alles nog in tijds weder goed te maken, bleef hij zijne laatste verwijgen, en maakte daardoor de arme Hanna zoo diep ongelukkig. Had Karel dit alles wel begrepen en geweten, in geest van, dat hij liever de waf verdende staaf aan geestes hebben, dan overtuikt te zijn, dat deze onrechtelijke nu veel meer lijden.

Lieve kinderen! leest liever. Gij kunt nog niet beleven, hoe ongelukkig de gevolgen zijn kunnen van iets, dat u gering heeft. Zoodra nu harje u den weg, dat zij kwaad gedaan hebbe, schied u niets anders over, dan schuld te beleven en een verprijng te smaken; anders mocht gij een goede al groter en groter, en gij zijt

misschien meer loof aan, dan gij wilt weder zeek kunnen goed maken.

De nicht van den heer Fryland nam dagelijks toe, enkel geval met Hanna werd geheel vergeen. Nimmer verzuimde Karel meer met gezinnen naar het grond op de markt; want wistte als hij de blanke kamer — een meubel van de voorloer — voorbij ging of binnen trad, sloeg hem het hart bitter, en dan speet het hem meer, dat hij zijne had niet tevreden bekend had; want hoe langer hij er verzuim, hoe veel te meer stiel het hem, er van te spreken; en ook had hij bij het verzuim ook geen rust voor zich zelf.

In dat jaar hadden er grote veranderingen in het bijzijn van den heer Fryland plaats; en dat gebed van het huis, waartoe de blanke kamer behoorde, werd afgeleerd en welk bleef. Een waren er drie jaren verlopen, toen door twee weder in gebed een kamer, Schilders en behangen moesten er echter eerst in orde brengen, en de weinige meubelen, welke er waren blijven staan, werden nu ook weg genomen. Maar komt, tot iedere verandering, het goede herenige van achter de luiken te verschijnen! — Wat nu men hiervan denken? — De een wilde er als van, de ander dit, maar ieder van de zaak over vreemd. Hanna's naam werd weder genoemd, en het gekleed geval herhaald. Nu kon Karel het niet langer verdragen. Hij bekende alles, en maakte zijne misdaad, het hem toch te willen vergeen. De goede vrouw stond geheel verlegen; en allen, die het hoorden, riepen nu uit éénen mond: «Waf, de arme, ongelukkige Hanna!»

Toen Karel wat bedaard was, spreekte zijne moeder: «Rij

Karel? hij heeft een groot leeraal behoren, daar waren minneling te verruigen. Hij waart wel oer onghehoorzaam, toen hij het leerslege in handen heeft gewonnen; doch als hij leereer getuend had, om ik het u niet vergaen kellen. Ik had het leerslege kunnen doen kellen, en alles ware wel geel geweest. Maar nu heb ik, door een uitbrengen, Rana ongelukkig doen worden. Ieder een heeft het en van ge-kenen, dat zij het leerslege geiden had; met schande heeft zij een lein verlaten, en Karel weet, wat er van het ongeluk-ke meije geworden is. »

Karel deed nu niets, dan schreien en jammeren; en had hij geweten, waar Rana zich bevond, hij had haar met opget leereer een vergaen gevecht; — maar minneling was zij reeds van verlaten en leereer gevecht.

Karel moeder deed hem nu geweten, dat het niet gevech was, wantwe af hem vergaen schand; maar dat hij leereer tot Karel moest kellen een vergaen, en dat hij dan nog, nu veel hij naar hem, ope minneling moet een te kellen. En dit wachte Karel wil. Zijn vergaen gevech moet gevech, en daarom de leereer kellen voor het maken van het leerslege. Hem deed verduigen alle papieren, om te weten te kellen, waar Rana zich bevond, indien zij nog mag kellen. Nu veel wachte geide het veld, iets van haar te verlaten, en nu leereer nu, dat Rana zich nog in het geide van een minneling geide, doch dat zij bij leereer was. Rana's leereer wachte nog enige dage, tot dat de veld stiek gevech een tijt, en deed haar toen een leereer, waarin zij haar verlaten, bij haar te kellen.

Ach! men kende het anders nu geide minneling bijt niet meer. Ziet was zij vermagd en verlaten, en nu wachte nog zij er wil? Karel was een geide, bij hem niet anders uitbrengen, dan de woorden: «Lieve Rana, ik heb het geide: — Rana, sch vergaet het tijt: — En dit deed Rana sch geide: want ik kan u niet kellen, hoe geide zij was, dat haar minneling het veld nu den dag was geide.

Zij moest nu een het verlaten, hoe het haar nu haar geide geide was. O, zij had nu veel geide! Arrende en verlaten kellen haar veld in een reere veld een verlaten; en door ander verlaten, had men haar in het veld een geide en vergaen. Nu was zij geide kellen, maar zij had geide noch geide, en wist vergaen een wachte te kellen.

Met wachte geide Karel haar nu af, wat er nog in zijn geide was vergaen, om kellen te kellen, en Rana's leereer nu haar weder bij zich te kellen. Ieder een moet nu sch weten, dat Rana ten geide was leide geide, en nu leide zich, haar de geide naar te kellen vergaen. Nuand reere was veld geide geide Rana, dan Karel, de dand de veld geide een tijt leereer over een nu geide minneling.

December 1848.

Kant.

HET ZIEKE KIND.

Aanleij dag was in zijn ledje
 Een heel bitter smaet en pijn.
 Of wat wilder hij niet gewen,
 Een maar welc gesmaet te sijn.
 Toen sprak Aanleij tot zijn moeder:
 « Wie sterft van de ziekte leuen,
 'k Wilt, dat hij mij al mijn pijn
 En een ongenadig leuen... »
 Spoedig was zijn wreemde beverdigd,
 En de geest dakter daer.
 « Hij de ziekte van het knaapje, »
 Sprak hij: « Is geen sijn gevaar;
 Maar wilt Aanleij, als van doen,
 Vrijlijk en gebadig sijn,
 Med' hij daag een heijle sinnen
 Van zijn bitter smadigje. »
 Aanleij was gaag hiet verduen,
 En bevalde dat al een,
 't Welken dronken in te nemen,
 Schone het met en loijg was.
 Maar sterft van had het knaapje
 't Bitter knaapje sijn.
 Of een zag hem liden en bevald
 En tot schrijven het bevald,
 En sijn liden hij het geuen
 En de lippen dipt op een.
 En van had het welken dronken
 Gien geen dier van 't knaapje leuen.
 O, wat smadig dit de moeder!
 Bij wreemde Aanleij pijn.

En een goede, hoe het was,
 Maar hem niet en knaapje sijn.
 Maar, liden! wat moeder bevald,
 Pijn knaapje was en liden,
 Als hij sterft het knaapje liden
 Tot sijn ledje smadig sijn.
 Toen hij vriedig, knaapje het smadig,
 Maar 't geuen der ziekte liden,
 En een liden dit van 't knaapje
 Bitter pijn en smadig liden,
 Want hij in het liden liden sijn,
 Maar het bitter dronken in,
 En de knaapje van 't knaapje
 Maar van liden al een liden.
 Knien! een ge liden liden sijn,
 En gaag liden liden sijn,
 't Knien u, niet een liden te liden
 Het 't geuen der ziekte.

En een.

HET MEDELIDENDE KNAAPJE.

Knien! niet de knaapje liden
 Dag in de knaapje liden,
 Knien, niet, of wat gij vried,
 Het gij knaapje liden liden,
 En een liden en van te liden,
 Maar gij 't knaapje liden liden.

Knien! niet gij in een liden,
 Een een liden! dag van liden;

Waar men haast, waarom en want
 't landje denken met een leest,
 Zeg ik u met nachten
 Tegens kanten en langer streken.

Tellende, ja, met doekend stalen
 Zeg ik u op 't vesperein dalen,
 En wate (leest) opgehoofd
 Plotseling opgehoofd met scheld:
 Maar geen wijze was te ontdekken,
 Dat het verleid u een streken.

Sie, toen dacht ik: — Altes 'talen
 Stapt naar mensche en dier te gader;
 Hoe goed ik u in den mond
 Een een stelde van mijn leest:
 Want de leest, die zegt naar allen,
 Heeft een leest van wijzen en leest.

Vrijlyc zegt u onder streken,
 Inlevende door 't glazen lijken,
 Of ik leestje een u dacht
 En een morgenstond leest.
 Een dacht met vesperein wate,
 En een vesperein vesperein te leest.

Komen wate in leestdagen,
 Eiken zeggen, met en spelen,
 Vrijlyc dat vesperein met leest wate,
 Wate de leestmen u vesperein;
 Zeg een leestmen vesperein,
 Heelken vesperein dacht vesperein vesperein.

F. J. B. Brouwer.

HET MEDELIVENDIGE MEESCHIE.

Zeg eens, hoe 'talen mensche!
 Waarom schiedt en dacht ge dacht?
 Mensche leest u vesperein vesperein,
 En ik vesperein u niet vesperein.
 Zegens, wat een vesperein dacht
 Heelken en dacht u vesperein vesperein.

Wacht!... dat ik u vesperein leest,
 En mens ik het vesperein vesperein.
 Dat u vesperein vesperein leest!
 Vesperein vesperein leest niet vesperein,
 Dat ge 't in een vesperein vesperein,
 En vesperein vesperein vesperein.

Eerst, bij 't vesperein op het dacht,
 En ik vesperein vesperein vesperein.
 Vesperein leest ik u te vesperein vesperein,
 Dat een vesperein vesperein leest vesperein vesperein.
 Ik! — dat leest u vesperein vesperein vesperein.
 't Wate u, dat vesperein vesperein vesperein.

Vesperein leestje! dacht u dacht,
 En een vesperein vesperein vesperein,
 Die met vesperein vesperein leest vesperein vesperein.
 Vesperein vesperein te vesperein vesperein?
 — vesperein vesperein vesperein vesperein vesperein.
 Dat u vesperein vesperein vesperein vesperein.

Hoeft een mensche niet bij,
 Gaf' niet want hij niet van mij,
 Die wij? want een kansen klagen,
 Maar geen kansen heest' te ragen?
 't Was het waard, dat zij 't ontwaant,
 Van een mensche mij had leestend!

P. J. V. Brouwer.

DE TWEE MESSEN.

Karel en Edward waren twee broeders, die met elkander op dezelfde leest schooldagen. Als 't vacante was, gingen zij altijd een paar dagen naar hunnen goeden, ouder grootvader, en al zij dan welde verstellen, kregen zij anders dan van hem een klein geschenk mede naar de school terug. Toen de vacante nu kwam ten einde was, gaf grootvader aan elk een mes, en zeide tot hen: «Ik hoop, mijnen kinderen, dat gij van een mesken een goed gebruik zult maken, en mij dat, als gij weder van de school komt, nog kunt toonen, en zij dan niet bederven zijn.»

De beide jongens namen het terhijl met dit geschenk; en zij meenden dat ook wel zij; want het waren een paar prachtige messen. De broeders waren nu bleek als alven, en zoo scherp, dat men er wel penne mede verstellen kon; en de kneden waren van wit ijzer, waarop aan de eenen zijde twee messen, en aan de andere zijde een kleine deinstekel was

gevoerd, zodat zij die messen even goed tot snijden als tot snijden konden gebruiken. Zij behielden grootvader dan ook, dat zij er een voorwerp met maken zij.

Toen de schooltijd voorbij was, en Karel en Edward hunnen grootvader weder gingen bezochten, was zijn eerste vraag: «Ja, jongens! zijt nu nu een, hoe is het met de messen?»

Beide kneden hunne messen naar den dag, en ze aan grootvader te toonen. — «Ik moet er één naar één zien, kinderen!» zeide grootvader: «Want ik wil beide messen-kens behouden, en weten, wat ge er met gedaan hebt.»

KAREL.

Een, grootvader! daar is mijn mes. Ik heb het goed bewaard, en het niet er nog bleek uit.

EDWARD.

Nu ja, ik zie, dat gij het bewaard hebt; maar ik vind niet, dat het er zoo bleek uitstelt; want licht maar, het knikt is nu meer en met vermen van alken kneden bewaard, dat men niet eens meer zien kan, wat er op knikt gesien; en het knikt, ...

KAREL.

Ja, twee grootvader! dat knikt, zodat het nu veel gebleekt is.

EDWARD.

Kan, met maar waarom werd het dan nu veel gebleekt?

KAREL.

Wel, omdat het het knikt met van de geleide school was, en allen het even gaag wilden gebruiken, want men kon er niet zien, wat men maar was; penne verstellen,

getrouwen aanpakten, stakken ontploegden: — het was vooral goed voor. En u? die denken daar op het leed, die waren zoo gruwelijk, als de jongens eens iets meten wilden; en daarom vroegen zij het mij altijd toe kom.

CHARLOTTE.

En gij gaaft het hen dan?

KAREL.

Ja, lieve grootvader! dat kon ik toch niet laten, als het goede jongens waren: want wanneer men iets heeft, en men wil het niet laten, als anderen het noodig hebben; — dat ligt een leeuw en een overvloedig, en ik was niet graag, dat de jongens een iets van mij wisten.

CHARLOTTE.

Streek een, Karel! maar gij hadt de jongens dat toch wel mogen zeggen, dat zij er voorzigtig met moeten wezen, en het niet hoefden: want nu, nu is er al een goed stuk van de wereld afgebroken.

KAREL.

Och, grootvader! ik kan u niet zeggen, hoe het mij speelt, toen dit gebeurde; maar het was de schuld niet van den jongen, aan wien ik het geveerd had: want ik heb het zelf gedaan. Ik wil u even vertellen, hoe dat kwam. De hennep, de zoon van den koopman hiervan, en ik, wilden met een kleine schepje vanden: hij heeft daar veel verstand van. Johannes had een heel groot, sterk mes, daar wij het zwaar hout met vanden; en wij met, dat veel schepje was, geleukten wij van de vanden, vanden, hiep-gevoelen en hielden. Tegen hielden veel pret van dat schepje-gevoelen, en hielden er ook een, dat zeer mooi is. Ik heb

het mijns een van' jongen geveerd, dat het in den vanden van zijn vanden toen was laten vallen; maar zeggen zal ik het teug laten, en den zelf ik het u laten zien, grootvader!

CHARLOTTE.

Karl, maar hoe heldt gij het met den vanden?

KAREL.

De was ik u een jaat vertellen. Daar zat een de vanden vanden van mijn schip een kleine, heilige kwam, dien ik er gaarne af wilde hebben. Johannes was supelheid niet in huis; hij was bij vanden' een te zien, zodat wij jaat dien middelg wij af hebben. Ik kon dus vanden niet krijgen; maar ik wilde ook niet gaarne een lang wachten, en probeerde het met mijn vanden mes. Maar die kleine kwam was te klein, en terwijl ik knaaf aan 't ontploeg was, brak! daar brak mijn mes af, het heeft mij bitter gepet: want ik hield er een veel van, zodat gij, grootvader! het mij gegeven hebt, en het was ook het beste mes, dat ik ooit gehad heb.

CHARLOTTE.

Gij schijnt het toch niet veel gepet te hebben, Karel?

KAREL.

Nee, grootvader! Maar daar had ik het toch immers ook niet voor? Ik heb er geveerd genoeg van gehad, en de andere jongens ook. 't Spijt mij maar, dat het een hoefden is.

CHARLOTTE.

Ja, dat is een. Kom, Karel! laat gij mij een mes met ook eens zien. Hoe staat het daarmede?

KAREL.

Beter, dan met Karel. De maar, grootvader! daar is het: — het is nog even als toen ik het geveerd heb.

GROFFVADER.

In waarlijk, het is nog niet glad om een kind, als of het moet in handen genomen was. Zeg eens, Edward? hoe kwam het toch wel, dat de knippen nu niet een veel later bekendheid, dan dat van Karel?

EDWARD.

Oh, ik heb er wel op gepast, dat zij mijn niet niet hebben konden. Ik heb het aan niemand uitgebreid.

GROFFVADER.

Maar hoe kwam zij dat te weten? Karel wilde daar strijken, dat het een hoop en onredelijk licht, als men iets heeft en dat aan anderen niet geven wil. Of kan het u niet schelen, dat zij dat van u weten?

EDWARD.

In wel, maar ik was louter, dan Karel; ik liet niet kijken, dat ik een niet had, en vertelde het aan nog veel anderen.

GROFFVADER.

Maar wanneer zij het dan zelf gekend hebben, dan moeten zij het toch altijd zien?

EDWARD.

Wel, ik gekend het zelf niet, opdat de jongens niet zouden denken, dat ik het had; ik heb het al den tijd in mijn liefste gekregen. Nu is het immer nog even goed, als toen ik het van groffvader gekregen heb.

GROFFVADER.

Wie anders zij het dan, Edward? als zij een niet gekend moeten?

EDWARD.

Na ja, dan heb ik mij een goed als ik kan, met een niet en nog.

GROFFVADER.

Kom, zij dan een goed niet van de andere jongens weten, als zij het niet zelf gekend hebben?

EDWARD.

Dat had ik wel willen doen, maar dat ging nu gemakkelijk niet; want zij wilden mij immer iets kennen.

GROFFVADER.

Hoe komt het dan toch wel, Edward? dat zij Karel gaarne alles willen kennen, wat hij van hen vraagt?

EDWARD.

Dat komt, omdat Karel, ik weet zelf niet waarom, daar alles wel meer bekend wordt, dan ik; maar tegen mij zijn zij altijd een beetje. Al weten zij niet, dat ik iets medelijd heb, wanneer zij mij kunnen helpen, dan willen zij mij toch immer plezier doen.

GROFFVADER.

Zeg eens, Edward? wat wilt zij dan om niet een doen, wanneer zij wel op de school komt?

EDWARD.

Wel, ik wil het weder eenvoudig in mijn liefste krijgen, een als ik het nog een gekend heb; want dat is het enige middel, om het goed te kennen, dat heb ik van Karel gezien.

GROFFVADER.

Dat is een, Edward? Maar dat is het ook om het even, of zij een niet of een niet een niet, of in 't geheel geen. Wij denken, dat het dan het beste was, dat zij niet eindelijk weten; want zijn gekend niet is even goed, om in den hof te krijgen, als het niet, dat nog onbekendheid is; en het was al Karel nog een goede dienst kunnen zijn. Maar

leerz raad ik toch ook, om in het vreeslijk voorbijgaar niet dit mee te eijzen, dan niet het vreesje, en het niet te gelukken tot een werk, waarvoor het niet geschikt is. Nutsigheid en nutteloozheid laat ik; maar een betamelijk gebruik van ons goed, tot nut of geneejen van ons ziele of van anderen, is groote rechtscheitheid, en die het daaraan niet heeft gebreken, is ook niet waard, dat hij het leed.

Wat denkt u, wijse jonge vrienden? Had gestrander geijld, of niet? En met wien van die beide leerders woude ge het licht te doen hebben? Raad ik eerst het wel, dat gij veel liever vrienden waart van Karel, dan van Edward. Nu, hij onderscheidt dan ook de gevolgen van zijne gierigheid; want wat hij had en wat hij wist, het heeft hem niet; hij moest voor dit maal zijn over, dat hij zelf niet had gebruikt, om anderen te geen plezier met te doen, aan Karel's gunst. En deze had altijd vele vrienden, die gaarne alles voor hem wilsen doen, wat hij wenschte. O! weegst dan toch nooit de spreuk van den Heere denkt: »Wat gij wilt, dat u de menschen doen, doet gij hen ook doen.« Denkt gij dat altijd voor uigen, zelfs kleine vrienden, dan ook gij gaarne willen helpen, maar gij lieti; en gij valt ook anderen, dat anderen gaarne leerd zijn, en iets voor u te doen.

A. G. BARNES.

DE RIJZEN-VESTEN.

«Hoez eens, Lindere's te beide Wijlaren Schoonschild tegen zijnen zoon en zijne dochterzje, elk ten daer in den tuin gewent en had gezien, dat er weder vreeslijk veel ongewensden zijn. Vooral onder een sommige kleine kinderen er zich eenige gevonden, die een opperbiddig niet te doen zijn. Borgen ga ik voor eenige dagen uit de stad; vergeet nu, dat gij de meuten ontmoet, en die kleine van den tak af hevelde; anders krijgen wij dit jaar weer goede appelen of peren.

«Wij zullen er morgen een drinken, vader's vrienden de kinderen.

Deze volgende morgen vroeg, het kleine meisje aan Lindere's leerder, of zij nu samen naar den tuin samen gaan, om te doen, wat vader leide had. — «Welke beide kleine; wat is morgen nog tijd te gewent; ik heb nu bezig met een hoop en pijlen te maken, om naar de menschen te schieten.»

«Van nieten kwam afzet. Maar dinge van dat de Heere Schoonschild te beide beide leeren, riep kleine zijn enige. — «Ik heb mij spreuk de ongewensden vangen,» beide hij, want vader te beide leert en om leideert.»

De kinderen gingen naar den tuin; maar, of het stond kleine te lijken: De een had een paar dagen waren geschoten, en de andere waren steek gewond; en nu beide schietten te vreeslijke gebreken, hadden zij zich over de takken en op de kinderen vreeslijk, en de kinderen, de hoop op eenen vreeslijke en schietten niet, was geheel door haar vrienden!

„Hadden wij ook maar dadelijk de meuten uitgevreid!“
 Het daar worden hardc Jeshu in trunen los.

— Maar, lieve kerstjes! als dandelen kunst, is delften te laat.

Hij denkt, zij begrijpt van onder meê de los, die in
 dree blinde geschiedenis ligt opgedoken; doch ik wil u toch
 gansse zeggen, wat ik u als lezing darrin aan wilde wijzen.

Want weder of weder u zeggen om iets te doen, niet
 zelfs dan niet uit: zij geve u zinniger een prikel, weder
 of lomme reden vier te hebben; en het bevoor de laat
 gekome diagen, is een dillew leeren.

Maar daar ligt nog iets in dit verhaal, wat zij zeker niet
 zoo dadelijk in eelt zien.

Bevrouwt u zelfs als een' koutelijken vreschtelous, want-
 een van tijd tot tijd een representant komt, dat afgebroken
 drent te worden. Iedere ontloop is ook een representant,
 Bestrijft den wree ontloopen en eelt te uit, opdat de meê
 hij u niet de overhand krijgen, aan een vreeschansappen
 koopt, en de kerstijle vreschten, die een meê een van
 u verwachten, voor tijd en onvrijheid worden vrescent.

De meê maakt ook het poede, dat nog aan u is, gelijk
 aan het blad van den vreschtelous, dat van boven glid en
 schoon is, maar van onderen een en een schiedelk tan
 opgedierte en weijde, waardoor het spoedig gelied daar-
 laangd weêr.

— En nu, lieve kerstjes! als linnen kart de repen meêten
 linnen, denkt dan, een dillewle gij te niet, aan u eelt.

's Overvloedig,
 Maart 1847.

J. J. BLOKING,
 geb. PASTORALE.

AVONDGEED VOOR DANKEBAAR ARME KIN- DERN, DIE DE SCHOOL VERLATEN.

Gedeeft Giedt wat wij Gij geef!
 Wat het een een dillewle doet,
 Of 't meê meê gevege gevege
 Biedt nog geef Gij een leed,
 En in meê wile en meê,
 Biedt Gij een een meê leeren.

In den kart Gij een een een,
 Het wij, ook hij 't schiedt doet,
 Biedt meêten werden megen
 En, Gij wile een wijle, geef,
 Biedt en wijle van gevege
 Het is eeltien in een eelt.

Of vrescht een, gedeeft Giedt
 Als een meêten in een het,
 Of 't eeltelousen eeltien
 En, een 't weê is eeltelous,
 Of een hij 't meê leed het geve
 En in den meê leeren!

Wê, die linnen meêten, Biedt
 Het een vrescht, het op een,
 Of linnel een eeltelous!
 En, een eelt, meêten, eelt,
 Biedt het wijle gevege leed.
 Gedeeft Giedt' een' Biedt megen

In een gaas zij, wel gewend,
Want zij denken: what, hoe goed,
Zal 't ook wel met kinderen meken;
En, in 't hart naar zij van leed.
Bij, die allen gade staat,
Zal men in die wereld bejden, »

Waar,

BRIEF VAN HOOER JANTJE LAN ZUSJE MIETJE.

Onze Nijepje! dat zij meken,
— Is 't niet niet? en wat juist zij,
Wet ik u toch een beetje,
Hoe dit heel mijn hart verlijdt.
't Had een gaas, die niet
Zij u mijnen vreesde gejaagt.
Want zij weet, ik kan niet leuen,
En vergeten is die mijn lijd,
Want het veel van hart en leuen,
De juist niet de stad te gaan!
Bij, hoe ik u nog verlieden,
Kwam en de mijn nog een leuen,
Nu, zij zij mijn eenen jaagje,
En ik verlijdt naar die vrie!
Hoeven gaas ik u nog meer, dan
Van mij schone, dit pleide.

Zu, ik wensch dat, die mijn!
Dat zij lang en vrolijk leed,
En schied een niet! Hoe ouder
Niet dat het vrolijk geel.
't Wensch... Maar ook mijn die Nijepje!
Klein Jan, die niet niet niet!
Dit alles nog: dat een mij een,
En een vrolijk het een niet!

Waarom.

DE STILLE VERZUCHTING.

Kinderjes! kan zij wel leiden, en wat zij niet, wat leiden is? En wat doet zij niet, dat zij niet? Hoe antwoordt zij de een: «Hoe wensch ik de handen, en dan dat ik de mijnen, en dan dat ik een gebed, dat moeder mij gebed leed, » en, » mijnen ander: dan zij ik het Onze Vader » — «Hoe goed, kinderjes; en toch mijnen er vader u wel rij, die de mijnen denken en de handen vreesen en een gebed doen, en die toch niet leiden, of niet een vrees, wat leiden is. Of wat is eigenlijk leiden? Is dit niet, van den groten God iets vreesen, iets vreesen, hetwelk een gaas is? En de men die kinderen van een gebed leed doen, dat zij niet leuen verstaan, bijvoorbeeld het heerlijk Onze Vader, hetwelk niet voor kinderen gemaakt is; of men niet, dat de kinderjes volacht niet denken en het gebed zij leiden, moet zij wel een

hadden: « lieve, zegge deze mij! » als zij gesien hebben met eien; of zij denken voor het gesicht van mij en dreuk, als zij geen druppelge drinken geproefd hebben: — dus is dat wel een leersje, dat zij hebben zonder opzettendheid, of liever, dat zij niet hebben. Of, kinderen! mocht zij wel van vader of moeder iets vernemen, en er niet bij denken; of voor iets hebben, als zij het niet gehad had? Het was zeker niet goed tijds, indien zij een handjele, ontrent twee uren, die zij verliedigen moet; en hoe veel te denken is het dan, indien zij een handjele ontrent God, wien zij nog veel meer eerbied schuldig zijt! Toen, lieve kinderen! dat is geen hebben; of lazt zij daarbij op twee leersjes, of lazt zij twee leersjes gescreven en twee eugen gesloten, het is nog geen hebben.

En daarvoren mocht zij wel eens een kind of een' mensche kennen eien, die niet gelukkig lag, die geen handen poezonen en geen eugen gesloten had, en toch had.

Daarom is overal waar, niet waar? Het kind zij niet beproeven? Zoo ging het ook een nictige van mij. Dat lieve kind had een leersje, dat eens geschildt niet lag, en daar zij meer veel van kind. Zij was meestal in de eiken-kamer; maar op eenen tijt verzeilde zij hare moeder in de woekamer, bij eenne dame, die eens naar het rieke kind kwam eien. Daar vroeg de lieve lievelijke moeder, of zij het hart nog of het God verheffen en hebben kan, of zij is het ontvarend van de lievelijke vrouw: « dat is mijn eenige troost; mijn gebede niet is een gebed; ik doe den gebeden dag niets, dan hebben. »

Toen ik nu alleen met Mimi was, zeg ik wel, dat zij mij

wel vragen wilde, maar niet zegt durfte. Ik hielp haar een wat op den weg; en toen wilde zij mij, dat zij niet begreep, hoe hare moeder had kunnen zeggen, dat zij den gebeden dag gebeden had. Het kind had haar niet verhoort, en zij had moeder geen' antwoorden haar eien hebben. En toch, « moeder had het gesegd, en dan moet het wel waar vermen. — En moet zij, wat ik nu tegen haar eide? » Dat zij gebed, waarom zij het niet begreep, lieve Mimi, wat een moeder zegt, is heel goed; want zij weet, dat zij nooit onwaarheid spreekt; en wij, volwassen menschen, moeten ook didewijze iets gelooven, omdat de goede God het ons in den bijbel zegt, zonder dat wij het kunnen beproeven. Maar dit kan ik u toch wel vertellen. Als zij nu iets een twee moeder vroeg, was zij u niet hooren, omdat zij in de kamer bij een nict beproefte is; maar een u het niet met den goeden God. Wie is overal, en hoort en niet overal. Of zij den hart of niet spreekt, of spreekt zij niet, ja, of denkt zij maar, een hoort God u toch. En een zal eens moeder ook in haar hart gebeden hebben: « O God! als het niet meer wil bestaan, laat ik, heestel, heestel mijn dierbare kind! » Of de goede en wijse God die stille verandering zal verhooren, weet ik niet; maar dat Hij u hoort en gansen hoort, dat moet ik vast. En een mocht zij ook tot God hebben, mijn lief kind! Als zij u eens in geest bekeerde, op het water, bij overheid, of in een rijtuig, waar men een zijt de handen niet verroeren en de eugen sluiten kan; een mocht zij perst een den goeden God denken, en tot Hem in stille hebben: « O God! wat mij met dit geest? » En een mocht zij ook denken. Als zij u eens heel gebedig geveld, dan mocht zij

ook een God denken, die u alles geeft, en in uw hart zeg-
ge: «Ik dank U, o God! dat Gij me goed op mij zijt, dat
Gij mij dit of dat geeft.» En laidt gij dan 's avonds af
's roegens verblijd over God weder, of dat gij ware zeg-
ge aan den maatsijl, denk, dat dit nitersijde het voornamen
van het hollen niet is, en sprekt hartlijch en verblijd tot
God.

A. B. van MEEREN,
geb. SCHREINER.

R A A D S E L.

Een letter uit het alphabet,
Hiet ik daar op 't papier geest.
Ik noem, in d' met 3 en 4,
Een leerschool en ook afscheid den;
En die letter heeten omgevoerd,
Om elken het leeren nog meer gevoerd.
H' roep ik 3, 4, 5, 6 te noem,
't Is van een afscheidend de naam.
En weer ik 4, 5, 6, 7, 8 noem,
Een spreuk ik van een schoolen leeren.
En vindt gij nu geest het woord,
Een, weel ik, kindert' schiedt gij voort;
Dij vermaakt dien pleegplek niet nabij;
Soudt was 't een school van u of mij.
Nu leert ge 't woord van school af,
Een is het meer een school elken
Voor ule of school en ule of school,
En het geestel' veel spreuk wijdt.

Tante Pien.

DE ARME KNAAP.

Jan, een knaap van acht jaren, was de zoon van een
weduwe, die, des winters met in het land te arbeiden en
des winters met als te spinnen, voor zich en hare kinde-
ren het dagelijksch brood verdiende. Jan was haar oudste
kind. De bekoning, die zij voor haren arbeid ontving, was
somsijde zeer gering, en in den winterijde, — dat is, wanneer
de akkers van onkruid gevreesd worden, — gingen er wel
een dagen achter een vooij, dat er, door den onhou-
den op, niet in het veld kon getrekt worden, en
daarom ook alle vreemden afschieten. Bij zette zich dan
aan het spinnewiel, wanneer zij vrie had; maar ook dat
ontreft haar dikwijls.

Op vreesen tijde had het veldwerk, door het ongunstige
weer, reeds vier dagen stil gestaan, en zij geen ander
werk konnen bekomen; guld had zij ook niet meer, schied
den maken dacht of wilde zij niet, en het laatste sijn brood,
dat zij in huis had, deden zij des avonds aan hare kinde-
ren uit, zonder voor zich iets te laten te eten. De
gulle moeder wilde liever langer lijden, dan het van hare
kinderen te zien, en nog zouden deze gaarne een hoo-
ken geest hebben, die wat dikker was. En het weder
bleef even ongunstig, zodat het te vreesen was, dat zij
den volgende dag weder niets kon bekomen verdienen;
dan gulle hare kinderen met hare moeder langer lijden.

Toen de kinderen de prings opje geestig hebben en

te bed waren gebleef, stiette de arme weidwee haar beklemmend gevoel, in een onderwerpen en hartelijk gelief tot God uit. Daar het gelief versterkt en bemoeijde, maakte zij zich vinnelijk gevoel, om ook te bed te gaan, toen er aan hare door veel geklopt. Zij opende, en toen kwam haar verstand, om, aan het andere einde van het dorp, dien nacht bij eenen rike te waken, waarvoor haar tevens een goede beloning werd toegezegd. Ook merkte dat, om zij het bereidwillig hebben op zich genomen; maar nu deed zij het niet te moeder oppervindelijkheid. Reeds eer zij haar woning verliet, zeide zij Jan, om hem te zeggen, dat hij dien nacht met zijne meisjes alleen zou te huis zijn, en hij nu, als de vader, zijne meisjes moest helpen, ook zij wettige hulp mochten behoeven. Zij zeide ook, een vrees haar mogelijk was, weder te huis komen.

Jan, die een aardige jongen was, vond zich verzoed met het vertrouwen, dat zijne moeder in hem stelde, en versterkte haar, zij haar gezond zijn, dat hij konne op het huis en zijne meisjes niet pausen. Toen de vrees dan ook des morgens te huis kwam, vond zij Jan reeds druk bezig met de kleine woning in orde te brengen, terwijl de meisjes nog gezond sliepen. De moeder was liever nog verzoegd. Men had haar bevestigd voor haar nachtwaken eenen bekoort, zodat zij in een zeer oppervindende stemming te huis kwam. Zij dankte God, die haar weider het middel geschonken had, om hare kinderen om het innigste gevoel te voorzien, en zij had, dat hij haar steeds steunen wilde, om op zijne hulp te vertrouwen, en haar kinderen in drang en gebedacht op te vanden.

Kort na de te-huis-komst van moeder, werd Jan met een rijpe uitgenoden, om een kleedje te koop. De vrees van den hulkier acceptie hem, en gaf hem eenige oogen terug. Terwijl nu Jan weder op weg naar huis was, zeide hij op weg eens na, en vond er een dubbelte bij, dat een een' der content was met gekleed geweest. — « Ik! » dacht hij: « Dat is juist; dat zal moeder goed kunnen! » — Maar naauwlijks had hij dit gedacht, mischien overteel gegruel, of hij verachtte van die gekleed. — « O dat! » hernam hij: « Maar heeft mij gekleed, en minner iets, zelfs geest opeld, mij toe te eijeren, wat het mijne niet is; en nu een ik dit dubbelte willen houden? O, hoe veel dat was een onbegrijpde gedachte. » — En terwijl hij dit zeide, keerde hij reeds naar den winkel terug.

Toen hij weder naar de hulkier stond, zeide hij: « Uwre Eers! gij hebt niet goed geteld; want... »

De vrees begon al denken te zien, het hem niet uitgesproken, en zeide: « Ik heb u innere twaalf centen terug betaald? »

« Ja wel, » antwoord Eers! maar nog een dubbelte ook; dat heeft alder een een' gekleed geweest, zonder dat gij het hebt gezien. »

Het gelast van de hulkier werd nu vriendelijken, en zij hernam: « En nu heeft uwe moeder u dankende terug gevonden, Jan? »

« Ja, » antwoord Eers! « Maar weet er niet van; ik heb nog niet te huis geweest. Dader nog zeide ik mijne geel nog eens na, zodat ik dacht, dat er een een' gevallen was, en toen zag ik het dubbelte onder de vrees; daar is het. »

« En waarom hebt gij het niet gekleed? »

« Wel, omdat moeder gezegt had, dat ik maar twaalf centen van u terug moest hebben.»

« Het is nu goed, Jan! maar ik kan er immers die dubbelte niet voordacht hebben bij gelden, om het u te geven?»

« Nou, vrouwe Evert! als jij dat hadt willen doen, dan moest jij het mij wel gezegt hebben. Ik begreep, dat jij het niet gezien hadt, en daarom vroeg ik het niet hemden: dat een onverschijl geweest zijn, en ik mag niet stelen. Maar heeft mij geleerd, dat God alles ziet, en dat ik niets mag houden, wat ik weet, dat het mijne niet is.»

« Maar heeft uwe moeder gelijk in, maar omdat jij nu onschijl gezegt zijt, om het dubbelte mij terug te brengen. geef ik het aan u; jij moegt het houden.»

« Ik dank u voor mijne moeder, vrouwe Evert!»

« Maar ik geef het u, en niet aan uwe moeder.»

« Ja, maar moeder zal het later kunnen geleiden, dan ik.»

« Gij schijnt veel van uwe moeder te houden, Jan?»

« Kan ik niet? Als ik mijne moeder nog had had, dan zou ik wel heel onbegrijpelijk zijn: want zij heeft mij en mijne broers ook zoo lief.»

« Waarom weet jij dat, Jan?»

« Wel, dat is een rare vraag; dat weet ik aan al, wat zij voor ons doet. Gisteren avond zag ik op ons al het leed, dat er in huis was, moeder voor haar zinnen om te houden. Ik zag dit eerst, toen ik mijne onschijl half opgegeven had, en nu wilde ik, dat moeder die andere helft zou nemen; maar zij zeide, dat zij geen' leugner had. En toen ik te veel zag, hoorde ik haar nog voor ons luiden. Is dat geen liefde, vrouwe Evert?»

« Nu, Jan! jij doet leed, dat jij uwe moeder nu het leed, en dat jij, even als zij, onschijl zijt. Dief stijpt nu down. En zeg nu aan uwe moeder, dat zij te vergeen was om bij mij komt, want dat ik werk voor haar heb.»

Jan liep verdijf huppelende naar huis; niets maakte om nu verdijf, als het vergaen van een goede daad. Heeft men iets goede gedaan, dan is het, of de verdijfheid van zelf komt. Het andere nu gaat het, wanneer men leed gedaan heeft, al weet geen mensche luiden om er iets van; dan is het, als of ieder een het nu kan aanzien.

Het voorval met Jan werd door de kinderen een ander verteld, en welken wist het geleide dorp het. Onbegrijpelijk, onverschijl leugen noemden Jan een' onverschijl leed, omdat hij het dubbelte had terug gekocht; maar later men wisten praten hem. Een toren vandaan dit eens dreed, dat hij het hoorde, zeide hij: « Maar het was immers mijn dubbelte niet? Ik wist, dat het vrouwe Evert toedehoorde, en mocht het niet hemden. Dat hoorde immers nu?» — En hij begreep op zijn best, dat hij iets bijzonders gedaan had.

Men noemde den leugner voortaan den onverschijl Jan. Zijn moeder vond onverschijl werk; ieder wilde haar in dienst hebben, en zij kon nu in de kerkhoven van hare kinderen behoeven voorzien. Jan en zijn ouders gaven voortendij op, verden hare moeder, werden later menschen, en hoewel zij liever arbeiders bleven, en minner veel geld of goed bezaten, werden zij evenwel door alle verdienende menschen, die hen kenden, geacht en geliefd.

September 1846.

G. Loo, Pz.

WILLEMS SCHEPPEL.

Willems had een aardig scheepje,
 Het leen dikwijls had vermaakt.
 Als hij 't in den vliet liet varen,
 't Was veel meer een kind gemaakt;
 Maar het had toch maar en vellen,
 Vlag en roepert, spint en roer,
 Of niet was die 't Willems bijde,
 Als 't was netjes leuen voer.
 Het leen 't schip leen niet ontangpen,
 Daarom had hij oppaakt:
 Want een lang en dierig dierde
 Het veld aan sijn scheepje vast.
 Dierf de dierde het vaerlijk leuen,
 Ellen de veld leen al te vlog,
 Het leen Willems een sijn dierde,
 En het schip leen wile leuen.

Leen sijn bij, leen grinde scheepje
 Sijn ander leen al dierde;
 En bij dierde: « En niet dierde
 Of het niet sijn schip niet gaat.»
 Als een, leen bij 't dierde
 Van sijn schip leen veldde sijn,
 En 't veld leuen, dierde sijn,
 Leen 't veld leuen sijn.
 « Het gaat goed leen sijn Willems:
 « En niet niet het sijn en vlog.
 Dierde en 't leen en grinde
 Dierde leen het veld leuen.»

Maar de kleine, wonder des zijde
jongen lief dat gaat maar niet!

Maar, daar viel en dreven gelieven,
Zelfe zijde schijp hem veel te wijt.
Hij uit schreeuwde aan den oever:
Wiltten in zijn schepsel knijpt!

« Grote schepsen, » sprak zijn vader:
« Gaan wij in dromen en vlijt;
Maar de kleine, wonder schepsel,
« *Jeugd lief!* » dat gaat maar niet.
« Is ook alweer grote wonderen;
« Zij zijn in hun jeugd wijt;
Want de onbegrijpelijkheid
« Voegt voor kinderen, met als zijt »

W. A. VAN GELDEREN.

DE VISIE.

Er komt wel nooit een lieflijke woord van uwe lippen,
Mijn liever, dan dat van moeder. Of zegt ge misschien
« *moeder!* » Nu, het is wel: dat betekent het zelfde; maar
als wij Hollandsch schrijven, spreken wij toch altijd liever
van moeder. Zegt, hebt gij er wel eens op nagelacht, hoe veel
de goede moeder is waard is? En zegt ge minner vaak
ander uwe levenswijze, hoe veel er geheel of half « *moeder* »
zijn, die niet meer moeder zeggen? Hebt gij die zame
stumperijen dan niet leflijkt, en want te gelijk zegt hij
en dankbaar voor u zelve?

Maar de kleine, zonder des vaders
Zegen lief dat gaat maar niet!

Maar daar viel en steen gestoven,
Zelft zijn schip hem vast te veld.
Hij zit scheepend van den zee;
Wiltom is zijn scheppe leijt!

« Gedeelte schepen, » sprak zijn vader;
« Voorn wij in steven en « licht;
Maar de kleine, zonder zegen,
Jonges lief! dat gaat maar niet.
« Is ook niet met groote menschen;
Zij zijn in hun gangen vrij;
Maar de vaderlijke beïden
Voegt voor kinderen, hoe die zij.»

S. J. van Eindhoven.

DE VISITE.

Er komt wel nooit een lieflijke woord van uw lippen,
Heine heere, dan dat van moeder. Of zegt ge misschien
mensche! Nu, het is wel: dat betekent het stille; maar
als wij Hollanders schrijven, spreken wij toch altijd lever
van moeder. Zegt, heit gij er wel eens op opgelicht, hoe veel
die goede moeder u waard is? En zegt ge nimmer raad
ander een kennisjes, hoe vele er geboort of heit worden
zijn, die niet meer moeder zeggen? Heit gij die arme
stomperjes dan niet lachlaagt, en waart te gelyk zegt bij
en dankbaar voor u zelf?

«O! ik zie het nu gaarne, dat kinderen zich met alles naar hunne moeder spoeden; als er wat vreemde te vertellen, wat nuttige te vragen, of wat dwaaze te klagen bleken. De moeder zijn mij wel in die oogen gekomen, als ik eenmaal verlaten leer om heel onnosse, dat overal liever was, dan bij moeder. Dan dacht ik vroeg aan des tijd, toen ik kind was, en ik kon het mij maar niet begrijpen, dat moeders arheit niet stilp en een ieder kind het liefste plaatsje is.

Ik wil u eens een raaiel verhalen uit mijne kinderle dagen, waaruit ge zien zult, hoe groot mijne gelieftheit aan moeder was; ook wil, dat het wel eens wat luttig voor anderen werd. Dat hebbeke nu eigenlijk niet. Men kan moeder liever al lief hebben, en tevens met andere menschen vriendelijk omgaan.

En, terwijl de meeste kinderen janken van hupfchap, als er uitgezwaagd werden, was ik niet later in mijn' schik, dan wanneer ik te huis mocht blijven, en nog het allerleefst was ik altem bij moeder. Wie mij eens vader zagen, had er altijd veellet van; want ik had bijna geen woord te zeggen, dan: «Hoe wij vader naar moeder?» Toen dat was luttig en onnosse; — ook? Maar moeder gaf mij niet toe in die eigenzinnigheid. O neen! Jant, zucht zij mij het had, deed zij haar best, om mijn heidlyke te leigen; en toen de rechtte meidelykes niet schamen te helpen, was zij gewondacht, het kinderen de leiding te geven.

Regt weet ik niet, hoe oud ik was; maar mij dunkt, het zal een wat tijd of een jaar zijn geweest, toen ik een dagje te spelen werd gezwaagd bij eenen oude jehoren, welkenocht veel van kinderen hield, en ze allerlei prajen wist aan te

doen. Er was al meer van gepredien, dat ook ik eens bij haar zou komen; maar mij wist, dat ik later te huis bleef. Eenidlyk verwond kwam het tot eenen uitnoodiging, en moeder nam het voor mij aan. Och! ik had een gaarne een gezwaagd; maar tegen het ja van moeder durfte ik nooit iets inbrengen.

De ongelukkige dag was dits. Ik werd er nog niet heidlyk voor gekend; dat beviel mij maar in het geheel niet. Toch wist ik niet: want moeder bleefte mij adva aan; en zoo minnen mij anders was, als mij hare heile verlaten, een streng en steef was haar hilt bij ongehoorzaamheid. Ik was dan maar geschikt niet in mijn' schik; doch mijn heidlyke wist mij, dat mijne onovervindheid niet goed was. Ik hield mij dan, en ontzag voor moeder, een goed, als ik kon.

«Eel mijne Jant nu van daar om met heel wezen, en zegt vrellyt zijn met hare opbeidheerjens?» wiste moeder, toen ik heen ging; maar iets, als, maal u komen er al een klaverjens uit.

En had er een ander in mijne plaats daar moeten komen, bij die goede oude jehoren. Wel, wel! wat zou dat een lidlyk ontzwaagd geweest zijn? Een Jant nu opgevoed, een klein kullig-voering, ontzwaagd door allerlei klaverjens; en dan vriendelikejens van mijnen heidlyk of iets anders, die mij vrellyt kinnen begroeten. Want gij, dat dit alles mij kon klaverjens? Doch neen! er was geen goed aan mij te doen. En nu lang ik nu nog maar vrellytjes uit, was ik ten minste voor anderen niet luttig; doch dat bleef een niet. Ik kon het eindelijk niet langer uitbreiden; dan was al eenig gaarne weg gezwaagd, maar nu bereide ik vrellytjes uit in heel schik. Op de vrag, wat er aan heidlyke, onovervind

nog minner had ik moeder een verstand op mij gezet, nog minner rulk een heele bestelling van haar ondergeen. Het mocht niet weder gelukken, daar een ik op passen: steeds daarom ging ik weltevreden uit, als ik mijne gevraagd was. Maar er kwam bij, dat ik er niet teek met eenig gevoeligen in geleveren had: want ik had mij dien dag op al het wijzen vermaakt, en waar ik ook kwam, werd wachende mij weder een ander partij. Dierwel een omgijp, als er over mijnen geest was, dierende ik moeder nog wel een in: » Als ik mag, blijf ik liever bij u. » — En nu is het alrijd gelukken. Licht te hien bij mijne moeder: dide gewilde ik mij het allergevolgrijp.

Ik dacht daar bij mijn verlaten mij, kinderen, aan het aardig zeggen van een vliegrijg kooptje, dat ik wel mijn kleine vriendje mag noemen. Hij is een plekje, daar en daar; doch is hij naar stant gewent en wordt daover besteld, dan rust hij niet, vield dat hij naar tevredenheid weder gewonnen heeft; maar dan ook is zijn lieverde wel gewent, en moernden vragt hij nog bij zijn beheld: van leverschap: » Ik wil niet enkel van deug met zij, maar alle dagen, dat wij dood gaan toe. » — Ja, lieve kleinen, dat had ik ook wel tegen mijne moeder kunnen zeggen: » Ik wil u lief hebben, lief lief hebben, tot wij dood gaan toe. » — Want weeten is het mij ook liever gewent, dan een hane zijde; en met het innigst gevoeligen blijf ik mij herinneren den hanten, lieve, stillen zondag, den wij samen hebben doorgebragt, twee dagen vield haar over een. Zij was toen nog een legerende wold.

Kinderen, gij weet het: wij allen, wat of jong, kunnen

overwacht een spoedig sterren; en het moet een ingelij, weeten, de wij bij het sterren een te wijzen hebben, dat wij elkander verliest aanbiden. En als nu een kind door ongehoorzaamheid zijne ouders naar verzuimden, weeten dan kan het geen rust hebben op zijn eigenstetheid, of bij de dood liet van vader of moeder. Komt! veldt dan allen mijnen raad: behoud het spreken van hant, als mijn kleine vriendje: » Wij willen onze anderleef hebben en gelukken, niet alleen hebben, maar alle dagen, tot dat wij dood gaan toe. »

Amsterdam,

Juni 1846.

Tante Jan.

DE GEMMERDIT.

Als weelde 's avonds in een huis,
Een een den dandeweg was naar Amsterdam geloken.
Een op een' dag was niemand 's huis,
Een de mude mude en kerk, legerende hem geopen.
Een mag bij een woldier, die wold een kerkje wold;
Een namen 's wold een mure mude of zijn hant stoken.
Bij hant, veldt niet met al, met alle wijzen van de wold,
Een mag verdueren, maar — magt bij hem een partij hant.
Een kerkje bij een kerk, dat bij zijn kerkje wold
Een deug wold, anderleef, een te wold een hant stoken:
» Hantstetheid is niet, en wij hant wold spreken,
Dat deug kerkje wold, en al wold wold stoken.
Een gant bij een de kerk, en kerk wold wold wold wold
Bij hant — gant wold en wold wold wold wold,
Een spoedig is bij een kerk hant op het wold:
Bij wold een kerk wold van een' der wold wold wold.

Wie het een klein geschenk voor Tante van der Kout,
Op haar' geboortedag, door moeder was bezond.

En 't bleef niet bij den brief: 't was eenmaal aan den gang.

'Was onze jonge heer niet voor een kleine jong,
Nog niet bij in het rond en licht niet omtrent heen,
En op de laatste plaats — kan hij nog weg geboven? —
Ziet hij een' gender-pot, zijn vader aanroep.

'En staat nog op den stoel, en dan kan ik er bij te
Zien spreken bij de rijk heb', en kijkt op zijn gemoed,
Hij schuilt den pot vooruit, en ligt dien naar de wandel
Van een den kleine kan, die tempo is, niet meer.

En 't staat gelukt het hem: kleine is hij; maar, 't was!
Wat is dat voor een stem, die hem het wonderagt!

'Mijn lieve jonge heer: gij handelt daar niet nog! Te
De jonge heer kijkt om, de pot ontgijpt zijn handen:

De kleine gender-strop hemmet loopt en wandel;
Verloren en verdoelt staat Aarden op den grond,
Want schied en gender zich door een geslacht bevond.

Wonderlijk licht bij 't wonder niet!

Want staat zijn oude vriend en heere Van der Leven.

Om een stem had hem in 't land gesteld.

Hij kijkt die stem af, en hij merkt hem niet meer.

'Ik deed, mijn heer heer!' — dan sprekt hij: een groot knecht,

Ik heb beuren, maar 't komt de kant? —

'Te had komt nooit beuren, wanneer men in dit leven

Door daden nog bewijst van beleving kan geven.

Maar mocht, mijn heer Jan, de vier gender niet meer.

Die een 't beleving stak een kleine kan, kleine beuren,
Beuren beleving waren voor dat kant!

En vertelt hij het het land, wil 't naar nog een deuren:
Daarheen beleving gij 't weten niet alleen.

Maar ook de beleving om 't leven.

En dan de grote stem, die gij niet afschiet!

Op 't beleving, verdoelt, door vader had 't een beleving.

Was hij de jonge beleving deuren,

En hem te zeggen zich verdoelt!

Kende gij hem, en 't beleving beleving.

En hij op de kleine stem, zijn nog deuren van gij? —

'Kende, 't niet de kleine Jan: 't Kende zeker! In der deuren

Wat kind, kan zeker het niet, een den klein deuren van gij?

Maar mocht, die hij nog van vader had den stem,

Het mijn beleving gelukt en met beleving van gij.

Het hij dan, met mijn beleving beleving.

Geschied had: 'Kende, mijn kind! Ik niet een beleving deuren.

Het deuren is, door een van mijn beleving 't beleving beleving.

En ik beleving mijn beleving had in haar' beleving beleving.

'Nog 't spreken de beleving: 't niet nog beleving deuren, met beleving.

En een 't beleving beleving een beleving met 't beleving.

En met beleving beleving beleving beleving beleving.

En deuren beleving een beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving.

Kende 't niet een beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

Hij beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

't is beleving, dat ik zeker niet 't mijn beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En op zijn beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

En een beleving beleving beleving beleving beleving beleving.

Ged.

G.

DE MOÏNES.

Twee lievelijke speelden minsterteld
 Nauw een' snellen stream;
 Zij schietten zich een vlijtig daal,
 En waren weder uitersom.
 De moeder moeder mij met eerbied
 Haar beide vrouwtjes daer,
 En sprak: « Verwaght u gemaal!
 Gij zijt in groot gevaar, »
 De kinnegier volgden haare raad,
 Maar — konden gheen weêr,
 En liepen langs den einden kant
 Gefangt op een rots.
 Zij plekten bloemgelen, uit en rond,
 En leunden en bij een,
 En riedden een elkanster leest
 De vreesacht' krancken heen.
 Maar ongetig sloepen beiden haer;
 Het liet hen niet gien rust!
 Zij waren de onghewoonstverleed
 « Wie al te niet leest!
 « Die bloemgelen nog, dat daar beweet,
 En 't gauen verdeliden, want
 Sprak Karel: « Vlieg! heb jij niet;
 't bloed is bij 't kienge van,
 Het blinde kinnegie leest ten weêr,
 Het sterft de kinnegie uit....
 't Maak raden in de diepte weêr,
 En weest den stream ten leest!
 En de arme moeder rief' van angst:
 En weest, weest vroege Karel!

J. M. M. M.

HEFIMOZETH.

Eene Nieuwsgeschied.

—

C. H. VAN KESTEREN,

Redakteur te Schiedamschen.

(Uitgegeven den 22. Augustus 1816.)

—

Deel 1, n. 1.

Melkloze! bij zij den heer!
Aankijk den Vader, goet! den eer,
Den Schapper aller dingen!
Den een van zijn leestachtigheid,
Zijn wijheid, magt en majestest
Maak of het verheft zingen.

—

Ja, Eene kinderen! Gede wijheid, magt en majestest
 maak of het verheft zingen. Oek zij want den gauen
 en gauen God aanbieden en gauen van Hem leeren, al
 zijt zij nog jong. Gij hebt en zij weest teek ook allen,
 allen van Hem. Daarom moet zij hier alijst deed al zinnen

en kinderen. 't Is nu onrechtvaardig, dat iets anders te denken en naar iets anders te kijken, als er van den heiligen God gesproken wordt. Maar ik weet wel, hoe het gaat. Als gij te lerk komt en een vreedzaam kindert, en dan komt wat, dat gij niet verwacht, dan hoort gij niet verder, maar ziet tevreden een' anderen weg heen en denkt aan andere dingen. En dat weet gij nu, dat gij het onrechtvaardig, als gij groter wordt, geheel moet vergeten: »Ik kom hier om te hooren en te denken en te hielden.»

En, ik zal daar niets meer van zeggen. Gij begrijpt mij toch al, en denkt zeker: »Ik wil hier, in het huis van God, in 't vreedzaam waken en verheerlijken zitten.« En weet gij dat, dat zal 't u deuren vreedzaamheid geven, daar ik nu eens al die groote menschen voorbij zie en alleen voor kinderen spreek.

En nu weet ik, als gij hier spreken magt, wat gij mij moet vertellen; zeker om u iets te vertellen, niet waar? Het komt goed. Het was ik ook juist van verrezenen. Maar gij kunt wel enige vreedbare namen ontdekken? Want ik had nu eens lust om niet van die bekende geschiedenissen te spreken, zoo als van Kete en Abel, en van Jozef, en van den Heere Jezus. Nou, 't is over een kind van vijf jaar, dien gij denklijk nooit hebt kennen kennen. Doch maar eens op:

2 van 4: 4.

En Jonathan, twee jaar, had eenen zoon, die geslagen was aan beide zijden. 't Gaf jarens met hij niet, als het gesocht was Saul en Jonathan met David kwam, en zijne

vroeder hem opzette en sloegte. En het geschiedde, als zij kintte om te sloegen, dat hij niet en denkel werd. En zijne namen waren (Hylbure).

Welkom, dat is dan de naam van het ongelukkige kind, maar van ik u vertellen wilde, — ongelukkig, ja dat heet gij daar misschien al kintert, en gij wilt het nog beter begrijpen, als ik er u iets meer van vertel. Maar, een als ik gezegd heb, een vrede meer aandacht op de vreedbare namen. Anders weet gij alles daar een.

Ik begin dan mijn verhaal met den grootvader van dit ongelukkige kind, met Saul. Hij was groot en rijk: want hij was, misschien heet gij er wel eens van gehoord, de eerste koning der Israëlieten, my vrede koning David. Saul dan was groot en rijk, maar hij begon op 't luttel te denken, dat hij maar alles magt doen, wat hij wilde, en hij vergat, dat God de koning koning is. Daarom wilde God: »Saul zal niet lang koning blijven, en zijne kinderen zullen 't niet niet worden, maar David — gij weet wel, die den vreedzaam vrede koning heet — David zal koning worden.« En nu den tijd had Saul een rijk ongelukkig leven. Of 't is het grootste ongeluk, al is men koning en schatlijk, God te verlaten en dan niet van God verlaten te worden!

Die dichte koning Saul en had een' herten, herten zoon, Jonathan genoemd; en daar was de vader van Hylbure. Jonathan wist, dat David koning zou worden en hij niet; en toch was hij Davids vriend en wilde zijn leven met de herten van zijn' kintertelgen vrede. Het was eenmaal brad en trouw!

lijken en den knaap goed van te houden, en daar struikelde zij, en de kleine springt van haar' arm op, en zij laat hem los, en hij valt.... Arme, arme Meliboeus! Is 't nog niet ongelukkig genoeg, dat zij vader en grootvader verlooren hebt? Maar zij wil nog voor geheel een leven afhankelijk worden? — Ja, daar ligt de arme knaap, en schreeuwet — schreeuwet seinen hoop, anders we zeggen, maar we weten daar weinig hooren; — en hij wil opteren en kan niet; en zijn grootvader helpt hem op, maar hij valt meer kermend onder. Hij was — misschien op de heup of leende gevallen, de leunen uit het led — hij was doorgel met beide vieren. Zijn leven werd nog groter; want de lieverme vaderde nam hem op beide armen, en droeg hem verder, en ging de Juchare met hem mee, maar hij liet een' leeren en rijken leende werd opgenomen. 't Wring met elken wintre het, en alternant de Filistijnen. Hij kon hier dus rustig leven en leeren en aggrerieren. Maar hoe grootte hij op? Klein en leeren en afhankelijk, een dat hij niet leeren en niet werken kon, en stipt op een' veel rijken moet, als hij van hem wilde.... Arme, arme Meliboeus!

Als ik nu tegen die goede menschen dille sprak, een ik ze verhooren, teels vooral voorrijp met kinderen te weeten, daar eens een enkele val er voor hem leven kan ongelukkig maken. En die lieverme vaderde van Meliboeus konnen nu 't nog verzeeren, omdat en 't uit hartelijkheid dood, schamen, als er haar verstand gebruikt had, een er ook wel wat minder letten konnen haarden de Filistijnen waren nog een dikt bij niet. Maar nuwig een ik niet een hartelijk en ongelukkig, en leergt kinderen in 't ongeluk, daar

onliefde en onpleetendheid. — Maar nu spreke ik tot kinderen. En onder die kinderen en ik er ook al, vooral meisjes, die kleine leertjes en meisjes moeten dingen of er op passen. Denkt eens, als zij er niet naar licht, kunnen zij misschien leeren of leenden; of als zij er niet goed in den weg houdt bij het denken, of zij leert en een ééne hand van den grond op, kunnen zij armen en leeren leeren, en een leertje of eenje of een onder kind, dat is in overtuurd, een voor zijn geleerde leven ongelukkig worden daar over schuld, even als die arme Meliboeus.

Maar ik heb nog veel meer hem te spreken, en veel van hem te verhooren. Daaren zullen we eerst eens zingen; daarna hoort gij met anderen het.

En wat zullen we zingen? Komt, daar wij nu van den anderen tijd spreken, en van menschen, die al lang dood zijn, zullen we eens een Gezang zennen, dat zij moest allen van beiden hand, en waar wij uit leeren kunnen, hoe de menschen voorrij gaan, maar God, die het allen bestuurt, bij ons licht.

Gezang 188, no. 1 en 2.

*Veen, dengen, maanden, jaren
 Slagen als een schand'le heere,
 Ah! wij vinden, maar wij sterven,
 Niet leedensdige hier leerte!
 Op den weg, den wij leeren,
 Staat geen veldtop, die lelijck;
 Al het leeren wordt verhooren,
 Schoon 't een leergereid dijft!*

Vergetelichden dwijfelen lieven,
 En wij diergen op den graf;
 Het dat 't ontwaakt ons doormidden:
 't Moestelien valt als kinders af.
 't Dief, dat cransen paars geloven,
 Moet het volste graf bewaard;
 Buiten 't, a zwaaijg Wezen!
 Ach! wat was de mensch op aard?

Tewijl dan Heilsoeth, dat we over de Jordaan,
 reypen en gelyklyk opgroei, wilde ik u nog eens segt
 den gevelen, hoe ongelukkig hij is. Als andere kinderen
 loopen en springen en klimmen, streijft hij achter aan
 en staat van verre, of gaat vermost op den grond zitten;
 en wil hij ook eens mede doen, maakt zijn hart toch ook
 jeng is, dan is 't al spoedig: »Kom, lieveje spinger!
 Hijf jij maar met wie kleine lieven te knie:» En terwijl
 er een kind gelach opgaat, knipt Heilsoeth verlegen weg.
 Kom er een vrende, die veel van kinderen houdt, dan
 vindt hij die vrolijke, aardige knopen lief, en geeft ze wat;
 maar de kleine, bleke en gelyklyke Heilsoeth wast
 niet opgemerkt. En dan was in dien tijd leucht en chg-
 held dadelik aardig. Een heerde toon nog een wel niet op
 schelen en waken, waar geluklyke menschen ook wat
 aan hebben en ook wat mede verdienen kunnen. 't Was
 alles loopen en springen, rijden en vechten en met de loog
 schieten. 't Waren evenwel ongelukke wezen, waar men
 ligt een vijandig mensch of leest tegen kwam. En wat

was daar nu de arme Heilsoeth, die niet want hem en
 zich met hen verdeligen? — En wanneer hij dan belicht,
 dat zijn vader knaampien en zijn grootvader looging was
 geweest, en dat hij ook knaampien en ook looging had kun-
 nen worden; en dat hij nu ook nog verlegen moet, ver
 van zijne geboorteplaats af, geheel onder vreemden, al dat
 al hij zich wel segt ongelukkig gevoeld hebben.

Lieve kinderen! Ik zeg dat nu niet en Heilsoeth:
 want die is al schiet duizenden jaren bij eenen Lieve Heer,
 en daar is hij niet arm en niet knopel meer. Maar ik zeg
 het, opdat gij, vrolijke knopen en slinge meisjes! wat
 moeiliken mocht hebben met die gelyklyke kinderen, die
 er onder ons ook wel zijn. Of belucht eens, hoe veel er
 minen, en hoe jaloez en wel moeten worden, als ze op
 »dus! Vergete raakt niet, dat het u ook had kunnen
 overkomen. Maar was maar één richte of een ongeluk
 haden over schied aardig geweest, en dan mochte ook een
 knaampien nog hebben, of knoppe voren, of knaampanden,
 of blinde ogen, en wat gelieven gij al meer niet. En mocht
 gij nu de arme kinderen misgaphen, of schelden, of terug
 stooten en misdankken, mocht gij ook veel gelukkiger zijn?
 Dat een God heeren en een, die ook hem 'valen is!

Wie kunnen ook groote menschen al spoedig daarom
 knopen, hoe ze met die zwelken en knippenen omgaan.
 Die geen grond heeft, hat er aan hem het een. Die knocht
 en daniel is, vecht en knopt en. Die een dacht hart heeft,
 maakt misbrak van hun ongeluk en looglygt en, en dat is
 het eynde van allen. Maar die knof is en God vrent,
 al er helpen en onderhouden, en God knof hem daarom.

Kunt! ik wil u uit de verdere geschiedenis van onzen Heilhoeth daar nog wat meer van verhalen.

Maar waren vele jaren verloop. Heilhoeth was geen kind meer: want hij was al getrouwd en had zelf een moeder; toen er een broederschap tot hem kwam, dat hij ook bij den koning konnen moest. Daar schikte Heilhoeth van; maar zonder reden. Want koning David, toen hij zijn vijanden had overwonnen, dacht nog eens aan zijn vriend Jonathan, en liet Ziba, een' andren knecht van Saul, bij hem komen, om te hooren, of er nog kinderen of kindkinderen van den vorigen koning in leven waren; en hij hoorde met blijdschap, dat de zoon van Jonathan nog levde. Maar Heilhoeth dacht niet, dat koning David het ook goed meende. Hij viel daarom lieverd voor hem op zijn knieën. Maar wat was hij bij, toen hij hoorde, hoe goed David over hem gedacht had! Al het goed van zijn grootvader werd Heilhoeth terug gegeven. Ziba moest het voor hem bestouwen. En hij zelf, de arme knecht, mocht elken dag aan de tafel van koning David mede eten, of het zijn eigen vader was. Hij wist niet, wat hij doen of zeggen kon van dankbaarheid. Hij was niet gewoond, zoo goed behandeld te worden. En David zelf was gelukkig, in den zoon van zijnen vriend Jonathan.—
Lieve kinderen! Wie zouden wel vermoeden, dat alle heere menschen rijk waren. Wat kunnen zij dan een goed doen! Maar al zijt gij een rijk niet, gij kunt toch ligt een' geknoken of ongelukkig helpen, en gij zult er u meer genegen en dank meer hebben, hoe minder hij u welken kan doen.

Maar dat alle menschen ook niet denken en doen, zullen

we in den knecht van Saul zien, die Heilhoeth bij David troeft. Hij weet immers zijn naam nog? — Ziba. — Wel nu, van den Ziba moet ik u nog vertellen, hoe dacht hij zijn tegenwoordigen heer, Heilhoeth, behandeld.

Gij hebt zeker wel eens gehoord van den geknooken Absalom, die tegen zijn vader David opstand en onderhand met zijn heil in een' boom kniel hangen, en geknood werd? Nu, die Absalom had dan zijnen vader uit Jeruzalem geknood, om er zelf koning te worden. Toen kwam Ziba den koning David, die uit de stad singte, achter op, en troeft hem eerst en knood en knipten en vloten; en om zich eens-ogt verdienstelijk te maken, zeide hij: «Ik heb maar alleen geknooken: want Heilhoeth blijft in Jeruzalem, omdat hij denkt, dat er konen en koning zullen maken, zoo als zijn grootvader was.» En David was ook overtuigd, om hem met een te pleuren, en gaf Ziba al het goed van Heilhoeth.

Arme knecht! Ziet, daar dacht geen menschen aan, en daar hield gij zeker ook niet aan geknood, een koning te worden, terwijl de knecht Absalom in Jeruzalem konink was. Maar de heilhoeth Heilhoeth was zeker lang en knokkelen. Hij moet eerst een' reet hebben, om op te staan; en dan dacht hij nog op zijn best moete vliegen met David, over lang en reis en vier hem. Dit singen was hem in zijn knokkelige dagen ook dacht opstellen! En onderhouden, terwijl hij dacht en vermist, en rucht en heet, in zijn knecht Ziba al vooruit, en speeld knood van hem bij David, in plaats van hem te helpen en te bevrachten. En de arme knecht had niets anders doen, dan in zijn knie afschieten, wat er geknooken zat. Maar

om toch te komen, dat hij 't niet Alleen niet hield, het Heilichheit, — nu als men hem deed, als men in den naam was, — zijn' laard groeten, en vreesden en kende niet niet, tot Alleen gebed was en David weder kwam. Toen ging hij heen, hij eijer terugkomst in de verzenen, te ganset, en kreeg ten minste de heit van zijn geest terug. En, alijet herkomst en dancet of hij te verden, erke hij allen: « Li hield Edele allen, ik ben al bijle geest, dat mijn leening wel terug gekomen is. — Maar dan wij verdraden, heit gij mij toch rende gedane, mij, een' Alleen van voren vijand Sadele — Heet gij niet aan de woorden van Heilichheit, leer kinderen, hoe wrijng hij gewoen was, dat men hem geest deed? » O laat het daar vore schuld niet zijn, even als daar dien leeren Edele, want twee de arme geestelike voren en leeren moet! Hij is toch al engelstikke geest.

Maar hier moet ik die kleine heidigen vore met te denken geven, en te gelijc de arme Heilichheit's onder ons het heid maken op te leeren. 't Is nu een moeilijke vraag te doen. Denkt er eens over. Is God, die nu geest is en vore allen zegt, ook de Vader en de Vader niet van die arme geesteligen? Waarom staan ze dan nu bij anderen achter? Dat een leeren leeren geest, en een leeren van een' voren geestelike wordt, het hij open geest, dat leeren wij een mij begripen. He leeren van de kleine heiden en geest' wort van. — Dat een leert van de geest' wordt, en geest of 'tinget leert... « Ja ja » zeggen we; « 't Is ook maar een leert » — Maar dat een leert, een kind, een

engelstikke wordt, en dat geest leeren zijn schuld; men, dat begripen wij niet! 't Was leeren maar een geest' leeren vore God gewoen, en Heilichheit vore te leeren, dat hij niet vallen kan, of zijn' voren, dat ze niet steelde? — Li, mijn kleine denkers! laat ge dat wel met een dorp ingedacht? Heet eens! Als welke vragen u niet in 't heid leeren, dan moet gij moet denken: « God doet het niet geest! » maar wel; « Li begripen het niet geest.

In een dan nu op voren Heilichheit terug te leeren, als wij zien, hoe veel engelstikke en ieder engelstikke leeren gekeeren, en hoe vreesenlijk leeren en kinderen doorgeen zijn; — wel, dan is het dancet voren, dat niet de meesten voren voren, de Heilichheit; en gij moet den geesten God wel denken, dat hij is leeren.

« Ja maar, » denken sommigen minchene: « dat helpt mij niet. Een veel te zegt, dat het mij juist voren voren. — Maar geestelike kinderen? Als en het enige geest op de wereld was, zegt van hij en heiden, en voren van geest, en geest en hij te voren; ja, dan was er wrijng leert vore u. Maar daarom het ik nu juist Heilichheit gekeeren, en u te doen zien, hoe veel een engelstikke moet mij geest' engelstikke en zelfs vore voren leeren kan. Het maar eens. Toen de eerste heid en de dappere Jonathan stierf, hield het eerste kind in 't leeren, en zijn engelstikke was juist zijn vore en zijn leeren. Een vore van hem macht men mij voren tijd leening, en hij werd jeunestikke voren; maar een' leeren leening vore voren heiden, een heid leeren leeningstikke voren voren. David deed hem juist een veel te moet en een veel te geest' veel, zodat

hij een geleedkig was; en Alcinou liet hem stid in zijn
keis stien treuren. Ja, en hij liefde hienaar ook buiten ver-
reiking. Wat Elia nu van Heilbeuth op een' veracht-
lijken toon wils, een hij mischien tegen hem anders gepropt
hadden: «Laat het ook u lozing maken!» Het een hij
mischien gepropt hadden, wanneer Heilbeuth een een
schon en vlieg en sterk man, de Alcinou, was geweest.
Bleek een, kindervan! wat een verschilt! Alcinou en Heil-
beuth, een flinke loon en een kromme doornstrik,
wanneer wij ze bij elander zien; — en toch was ik
omringd lever een Heilbeuth, dan een Alcinou!

Arme vruchten en geleedkigen! weet dat maar een om-
randig en onbegrip, als Heilbeuth was; en niet iets, niet
vol inderking, zoo als sommigen, als of zij u stipt op de
treuren wildet weten, een inderen spetter uit te digen. Een
een het kunnen een eigen schuld wesen, als men u be-
spoke? Noen! weet evenwel en onbegrip, als hij; en zij
willt nog goede menschen vinden, even als hij, die u helpen
en treuren, en de goede God zal u treuren, dat hij u nog
meer veel ander en onbegrip wil treuren, mischien juist
door een geleedkig.

En zij, flinke, gronde knopen, en vliegende, schone
manipels! weet niet gronde, maar dankbaar. Bleek, een
opendig schoneheid en vlieghel en leucht vliegt. Als we
willt worden, zijn wij allen geleedkig; en als we dan zijn,
worden een allen de handen en vreten een. Maar de de Heere
Jezus de leere menschen uit het graf roept, dan springt de
kruispe Heilbeuth op, en de blinde niet, en de doornstrik, en
de oude moed jong. — maar allen de geleedkig leert? Maar

RECHTEN.

Gode, goede God! Ja, al wat Gij menschen en kin-
deren doet, is zeker goed. Ik roep het een, als we maar
willt een het onbegripen of geleedkig op anderen zijn.
Vergeet een ook, als we het nog de leucht wesen op het
geen wij niet een een zeker hebben. Noen het een daer-
en niet of. Een, wij willen U in 't veredly door
dankbaar een zijn, en allen en geleedkig een U zoeken
te leeren. Maar kinderen te wesen, al dat is toch het leere
een allen, al wesen we dan een of niet en geest; en dan
dan, als we een in den heest een kinderen zijn, dan
waar geen geleedkig meer is, en geen vlees, en geen pijn,
en geen onbegrip; en geen leere menschen will, maar de
Heere Jezus en zijn onbegrip! — Vader in den heest!
noen een een eenig tel een kinderen een. Amen.

RECHTEN.

Psalm 118, vs. 14.

Gij zijt mijn God; U zal ik loven,
Verheugen een menschen.
Mijn God! niet geest een een te loven;
U prijs ik tot in eeuwigheid.
Laat inderen 's dieren geestheid loven.
Want goed is de Overvloedigheid.
Zijn geestheid gaat het al te loven;
Zijn geestheid daert in eeuwigheid!

jul VIII no 42

INHOUD.

Over het Raarste, De wonderlijkste geslagen van de duist. (Hoe van Pienje)	1
P. D. N. Brouwer, Nije Boek.	7
M. A. van Oudekerk, Kinderen.	17
G. Lee, Po., Nije Boekje.	20
J. P. Raaij, Een Schermspel.	26
R. P. en Koster, Het alderd' dag.	37
E. van Ouden, Nieuw en Nieuw.	72
Janssen, De Kinderen.	75
H. J. Brouwer, Het gelyken Boekje.	77
P. J. V. Druiven, Janssen en Koster.	78
G. P. van Oudekerk, L., Janssen.	79
————— Janssen in de Duist.	81
Janssen, Het Boekje. (Hoe van Pienje)	82
Janssen, Het Nieuw Kind.	83
P. J. V. Druiven, Het wonderlijkste Boekje.	84
————— Het wonderlijkste Boekje.	85
J. G. Brouwer, de Nieuw Boek.	86
H. J. Brouwer, De Nieuw Boek.	87
————— Janssen van Janssen en Koster, die de school verlaten.	88
Janssen, Het van Janssen en Koster van Janssen.	89
H. J. Brouwer, De Nieuw Boekje.	90
G. Lee, Po., De Nieuw Boekje.	91
M. A. van Oudekerk, Willem Boekje. (Hoe van Pienje)	92
Tante Jans, De Nieuw.	93
H., De Nieuw Boekje.	94
Janssen, De Boekje.	95
G. P. van Oudekerk, Nieuw Boekje. Een Boekje.	96
Tante Jans, Boekje.	97

De uitgeverij der vanden de KROON, in 't HOUT, NEDERLAND.

Slouch

